

Todistaja

**Kesäkonferenssi
Toronto
Ontario
2-5.8.2007**

Kesä/heinäkuu • June/July 2007 No. 6 Volume 82

\$3.00 (GST INCL.)
3,00 EURO

Näky 50-vuoden
takaa elää yhä: 2

Paras 75-vuotislahja 3

Morsiuspuku 4

Thumbs up -
Thumbs down 4

Lähetyspioneeri 5

Taiwanissa
tapahtunutta 5

Rakkaat
seurakuntalaiset! 6

Mitä kuuluu Tansanian
puskapapeille? 8

God is in control! 9

Burjatian lapset 9

Jumalan silmät
katsovat 10

Toinen osa Timo ja Marjatta Itkosen polkupyörämatkasta Suomen Lappiin kesällä 2006. Jatkuu sivulla 7.
Timo tutkimassa maantiekarttaa Marjatan ottamassa kuvassa. Kanadan liput sopivat Suomen maisemaan.

Vaikuttavaa lähetystyötä Itä-Afrikassa

TEKSTI:
MARKO SELKOMAA

Sain vierailta Hannu ja Milla Haposen luona Ugandassa 26.03 – 16.04.2007. Kolmeviikkoisen matkan tarkoitus oli ensisijaisesti tutustua Haposten tekemään työhön ja tuoda heille tukea ja kannustusta kannattajaseurakuntien taholta. Haposten lähettäjinä toimivat Thun-

der Bay, Vancouver, Toronto ja vielä tämän vuoden alkuun saakka kannattajana toimi myös Calgary. Toisena syynä oli Itä-Afrikan lähetysaarnajien suomalaispäivät Mombasassa Keniassa. Tämän lisäksi sain palvella sanassa Apachin helluntaiseurakunnassa, Masindin pastori-seminaarissa ja Kampalan raamattukoulussa.

Pastori Marko Selkoma turvallisessa seurassa Ugandassa

The Helping Hands Network

Kaksi tuntia Ugandaan saapumisesta Millan perustaman The Helping Hands Networking naiset olivat järjestäneet vaikuttavan tervetulojuhlan. Sisaret kertoivat näytelmän ja omien henkilökohtaisten todistusten kautta siitä merkittävästä muutoksesta, jonka vuosi sitten aloitettu toiminta oli tuonut heidän elämäänsä. 36 naista, jotka kaupungin johtaja oli suositellut Millalle ovat köyhimmistä köyhimpiä. Suurin osa heistä HIV-positiivisia, hyljättyjä yksinhuoltajia naisia. Oli liikuttavaa kuulla heidän kertomuksensa elämänmuutoksesta. Molly, yksi toiminnan vastuunkantajista sanoikin osuvasti: ”Milla, sinä olet meidän pastorimme.” Korut, joita sisaret tekevät ovat kirjaimellisesti ”toivon koruja”, joidenka kautta käytännön apu ja Jumalan rakkaus virtaa naisten elämään. Tilaisuus päättyi sanan julistukseen ja rukouspalveluun, jossa siunasimme Millan kanssa jokaista naista.

JATKUU SIVULLA 6

Todistaja

Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten
helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu.
Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal
Churches in Canada and in the United States of
America. Published 10 times a year.

Kirjoituksissa esiintyvät mielipiteet ovat kirjoittajien, eivätkä
välttämättä vastaa lehden toimituksen mielipiteitä.

Viewpoints expressed in this publication are those of the
writers and not necessarily held by the publishers.

JULKAISIJA/PUBLISHER

MISSION PRESS SOCIETY

1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smartt.com
todistaja@telus.net

TOIMITTAJA/EDITOR

Lauri Karhinen

LAYOUT

Keijo Sakara

OIKOLUKU

Helena Rantanen, Terttu Karhinen

TAKASIVUN TOIMITUS

Sylvia Rukkila

ALUETOIMITTAJIA

Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA

Erkki Ahonen, Liisa Liedes, Osmo Pieniniemi,
Eljas Rossi, Ulla Saari, Aimo Selin,
Uno Vesanen.

YHDYSHENKILÖ SUOMESSA

Annikki Siren,
Katajakalliontie 2,
01120 Vesterskog
PUH 09-877-9114

ILMOITUSHINNAT:

\$10.00 palstatuuma.
Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

KANADASSA JA USA:SSA:

Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

KANADASSA: \$26.00. (sis.GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$32.00
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$36.00

USA:STA: US \$26.00.
Tilaus USA:sta muihin maihin US \$30.00

SUOMESTA:

Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampo-
nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 30 euroa.

MUISTA MAISTA:

CAD \$36.00 , US \$30.00 tai 30.00 euroa.

OSOITTEITA

LÄHETYSSIHTTEERI

Erkki Inkiläinen
19 Bergeron Crt. PO Box 5006 PMS.
South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

LÄHETYSKASSA USA

Ulla Saari
6804 Trade Wind Way, Lantana
FL 33462-4048 USA

ISON KIRJAN KOORDINAATTORI

Sylvia Rukkila
sylvia.rukkila@sympatico.ca

\$3.00 (GST INCL.) 3,00 euroa
GST No. R 121903561
Publications Mail Agreement No. 40028608
Publications Mail Registration No. 09505

**"We acknowledge the financial
support of the Government of Canada,
through the Publications Assistance
Program (PAP), toward our
mailing costs."**

Canada

Dr. Alfred Ametié
Tuppuraisten kanssa.

Jerusalem on maailmannapa hengellisellä rintamalla. Siellä tapahtui ihmiskunnan syntien sovittaminen Jeesuksen uhrin kautta. Siellä syntyi Uuden Liiton seurakunta, siellä koettiin hengen vuodatus ja sieltä lähti voitonsanoma maan ääriin. Lähtölaukaus annettiin Jerusalemissa. Jeesus käski opetuslastensa mennä maan ääriin viemään sanomaa kaikille pelastuksesta. Kuitenkin ensin piti odottaa Isän antaman lupauksen täyttymisestä., saada voima ylhäältä, täyttyä Pyhällä Hengellä.

Lupausta täyttyi helluntaina. Sanomaa on viety maan ääriin. Dr. Riku Tuppurainen kertoo kuinka näky elää vieläkin.

LAURI KARHINEN

Itseään etsivä Eurooppa haastoi Euroopan helluntailiikkeen noin viisikymmentä vuotta sitten kohtaamaan sen ajan haasteet. Yksi haasteista oli perustaa Helluntai Raamattukoulu Eurooppaan, jossa nuoret voisivat valmistautua Evankeliumin työhön. Nykyisin tämä koulu kantaa nimeä Continental Theological Seminary (CTS), joka sijaitsee aivan Brysselin kupeessa Belgiassa. Yksi keskeisistä hahmoista Raamattukoulunäyn saamisessa ja sen toteutumisessa oli belgialaispastori Alfred Ametié.

Huhtikuun lopulla tri Ametié, joka itsekin opetti koulussa 36 vuotta ja toimi myös usean vuoden sen johtajana, täytti 90-vuotta. Syntymäpäiväpuheessaan hän valotti koulun

historiaa ja sen merkittävää tehtävää vuosikymmenten ajan Euroopassa ja sen ulkopuolella. Pirteä 90-vuotias totesi silminnähden kiitollisena:

"Mikä valtava rohkaisu ja siunaus on ollut nähdä oppilaiden tulevan kouluun ja nähdä kuinka he porautuvat syvemmälle hengelliseen elämään ja nähdä heidän kasvavan ei vain tiedossa mutta myös taidossa"

Nykyisin Belgian Raamattukoulussa opiskelee noin 120 oppilasta ympäri maailmaa. Henkilökunta on myös kansainvälinen, lähes kaikki toimivat lähetyssaarnaajina, jotkut ovat Assemblies of God (USA), Pentecostal Assemblies of Canada, Ruotsin helluntaiseurakuntien tai Fida Intertanional kannattamia. CTS:stä valmistuneita palvelee kaikilla maailman mantereilla pastoreina, evankelistoina, lähetyssaarnaajina, opettajina, Raamattukoulu johtajina, Raamatun kääntäjinä ja niin edelleen.

Maailma muuttuu edelleen ja Eurooppa etsii itseään yhä enemmän humanististen aatteiden ja taloudellisten intressien näkökulmasta kuin ehkä koskaan aiemmin. CTS on yhdessä seurakuntien kanssa tuomassa Eurooppaan toisenlaista sanomaa: Rauha Jumalan kanssa tuo kestävän yhteyden niin ihmisten kuin ihmisen ja Jumalan välille.

90-vuotta täyttävä tri. Ametié jätti vaikuttavassa syntymäpäiväpuheessaan oheisen testamentin tämänpäivän oppilaille viitaten Johanneksen evankeliumin 3:13 jakeeseen: "Tehkää työtä Jumalan Valtakunnan hyväksi ja antakaa kaikki kunnia Hänelle."

RIKU JA ANNE TUPPURAINEN

Riman ylitys

Se oli niin surkeaa yritystä,
kun katselin toisten riman ylitystä.
Minä raukka suuria itsestäin luulin.
"Rimaa ylös nostakaa", sanat huuliltain kuulin

Rimaa nostettin kerralla puoli tuumaa.
Sisimmässäni tunsin jo voiton huumaa.
On jo vuoroni astua lähtöviivaan.
Sydän pamppailee rinnassa liian kiivaan.

Kaikki hurrasi, huusi ja vihelsi tovin.
On eessäni koitos ankarin, kovin.
Eteenpäin mars, että tomu lentää!...
Rimaan kompastun heti – voi voi sentään.

Ei huutanut hurraata enää kukaan.
Miksi ihmeessä lähdin kilpaan mukaan?
Voi Herra, miks sallitkaan käydä näin?
Minä vaikeroin häpeissäin allapäin.

Silloin äänen hiljaisen Herrani kuulen.
Se on kuin henkäys lempeän tuulen.

"En odota hyppyjä uljaita ylös.
On turhaa kaikki sun ponnistus, työ."

Älä voimaasi taitoosi omaan luota.
Se on kuin rämpisit hyllyvää suota.
Älä mittaille toisten hyppyjä, työtä.
Ei arvosi kasva yhtään sen myötä.

Minä asetan rimasi ylitysrajan.
Minä tunnen heikkoutes maallisen majan.
En kiitosta, kunniaa kanssasi jaa.
Minä tarvitsen työssäni rukoilijaa.

Käy polvilles päivittäin lapseni pien.
Siinä sanani avaan, näytän tahtoni tien.
Voitonkruunun ja palkan saat perillä kerran.
Kestä lapseni vielä hetkisen verran."

Painun polvilleen katuen tomuun asti.
Hengen virta laskeutuu niin ihanasti.
Nousen hengessä ylös kuin kotka pesään.
Sieltä kauaksi näen aina ikuiseen kesään.

Tuovi Jokinen

TERVETULOA SANAN SUURJUHLILLE TORONTOON

Meillä on ilo ja etuoikeus kutsua teitä kaikkia Todistaja lehden lukijoita tänä kesänä Torontoon Pohjois-Amerikan Suomalaisten Helluntaiseurakuntien kesäkonferenssiin. Juhlat alkavat Torstaina 2 pvä Elokuuta ja kestävät Sunnuntaihin 5 pvä Elokuuta 2007. Tilaisuudet ovat Saalem seurakunnan tiloissa 2570 Bayview Ave., Toronto ON. Odotamme vierailevia puhujia Suomesta, USA:sta, eripuolilta Canadaa ja erikoisesti Intiasta ja ehkä muualtakin. Edesmenneen Ester Greus-

sin työtoveri Emmanuel Samuel tulee Intiasta mukaan ja puhuu lähetysohjellassa.

Juhlilla on runsaasti innoittavaa ja rohkaisevaa Jumalan Sanan opetusta ja paljon laulua ja musiikkia. Erikoisesti lauantai-illan tilaisuus (04.08) on laulu - ja soittojuhla. Tahdomme järjestää niin, että ohjelmassa on jotain kaikille, myös nuorille ja lapsille jotain erikoista. Perjantai ja lauantai-iltoina on nuorille myöhäistilaisuus.

Lisää tietoa voit saada soittamalla kirkolle

numeroon 416-222-2291 tai seuraavista sähköpostiosoitteista: waltertuokkola@rogers.com tai pkorpela@gmail.com Voit myös seurata web-sivuumme: <http://www.saalem-toronto.org/church>

Jos haluat kotimajoitusta, järjestämme mahdollisuuksien mukaan. Voit ilmoittautua ylläoleviin kontakteihin.

Odotamme teitä tänä kesänä Toronton - Saalemiin!

TERVETULOA,

PAAVO KORPELA

Paras 75-vuotislahja

Haluan antaa kiitoksen Jeesukselle, kun Hän paransi minut syövästä. Tämän vuoden alussa tunsin itseni hyvin voimattomaksi ja tiesin, että jotakin on vialla kehossani. En yleensä mene vähällä lääkäriin, mutta nyt olin pakotettu etsimään apua.

Tammi- huhtikuun välisenä aikana olin monissa eri kokeissa, jotka paljastivat, että minulla on eturauhassyöpä. Ensimmäisen keran lääkäri puhutteli minua tammi-kuun 23 päivä tilanteestani. Otettiin helmikuussa uusi verikoe ja maaliskuun viides päivä koe-pala. Neljä päivää myöhemmin lääkäri kertoi synkän uutisen; minulla on eturauhassyöpä. Vielä samana päivänä soitin Richard Robertsille ja pyysin esirukousta puolestani.

Jouduin sairaalaan maaliskuun 14. Silloin otettiin Nuclear medicine koe ja seuraavana päivänä lääkäri antoi minulle Lupron Depot ruiskeen joka lieventäisi kipuja. Hän nimittäin oletti syövän levinneen luustooni.

Jälleen turvauduin Herraan ja soitin Victory in Jesus nimiseen kirkkoon Tulsa Oklahomassa esirukousta pyytäen. Ollessani puhelinyhteydessä esirukoilija kehotti luottamaan Sanan lupauksiin paranemisesta ja kirosi Jeesuksen nimessä syövän juuret minussa.

Itse uskon, että Jeesuksen haavojen perusteella olen parantunut! Olen lukenut kirjaa: Miracle Is In Your Mouth. (Ihme on sinun suussasi) Kirjoittaja kehottaa lukijaa sanomaan ääneen itselleen: "Jeesuksen haavojen perusteella me olemme paratut ja omistamme kaikki Raamatun lupaukset parantumisesta." Niitä lupauksia on paljon!

Lääkärit halusivat jatkaa hoitoani. Maaliskuun lopussa minulle esitettiin seuraavaa vaihtetta; sädehoitoa, jota pitäisi ottaa kahdeksan viikon ajan viisi kertaa viikossa Kieltäydyin. Pyysin vielä esirukousta Benny Hinnin kautta.

Tehtiin vielä yksi koe huhtikuun 11 päivänä. Sen tuloksena lääkäri soitti minulle, että ei ole enää syöpää eikä mitään kasvua.

Sanoin: "Halleluja" ja lääkärikin sanoi: "Praise the Lord." Kuitenkin otettiin vielä varmuudeksi yksi koe sairaalassa, ultrasound, joka myös vahvisti hyvät uutiset; ei ollut kasvua eikä syöpää. Tämä tapahtui huhtikuun 16.

Kun perhelääkäriini myöhemmin tarkasteli papereitani, hän totesi, että olet onnekas. Vaimoni Pirkko oli siinä mukana ja sanoi että onnella ei ole mitään tekemistä asian kanssa, vaan uskon rukous on parantanut Erkin. Tämä lääkäri on syntynyt Jordaniassa, alueella, missä Jeesus muutti veden viiniksi. Hän kuuluu roomalaiskatoliseen kirkkoon, on lukenut

ri jäi sanattomaksi. Rukoilemme tuon miellyttävän lääkärin puolesta.

Nyt olen täysin vapaa syövästä, josta kiitos Herralle. Hänen haavojensa kautta olen parattu!

Yhdyn Psalmin 103:2-3 sanoihin: "Kiitä Herraa minun sieluni, äläkä unohda mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, jooka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja PARANTAA KAIKKI SINUN

SAIRAUTESI."

ERKKI PALOMÄKI

905 N BEELINE HWY APT 10

PAYSON, AZ 85541

Pirkko Palomäki

Pirkko Palomäki koki yliluonnollisen parantumisen yhdeksän vuotta sitten Floridassa.

On etuoikeus kertoa teille, mitä Herra on tehnyt minulle. Jotkut ystäväni tietävät tästä jo ennestään. Toivon tämän olevan sinulle uskosi vahvistus jos kuulet siitä ensikerran. Olimme muuttaneet asumaan South Palm Beachille. Heti muuttomme jälkeen tunsin itseni epätavallisen väsyneeksi. En tahtonut jaksaa edes seisoa. Ajattelin sen kaiken johtuvan muuton rasituksesta, mutta oireet vain lisääntyivät. Lopulta päätin olevani sairas ja menin lääkäriin mieheni kehottamana.

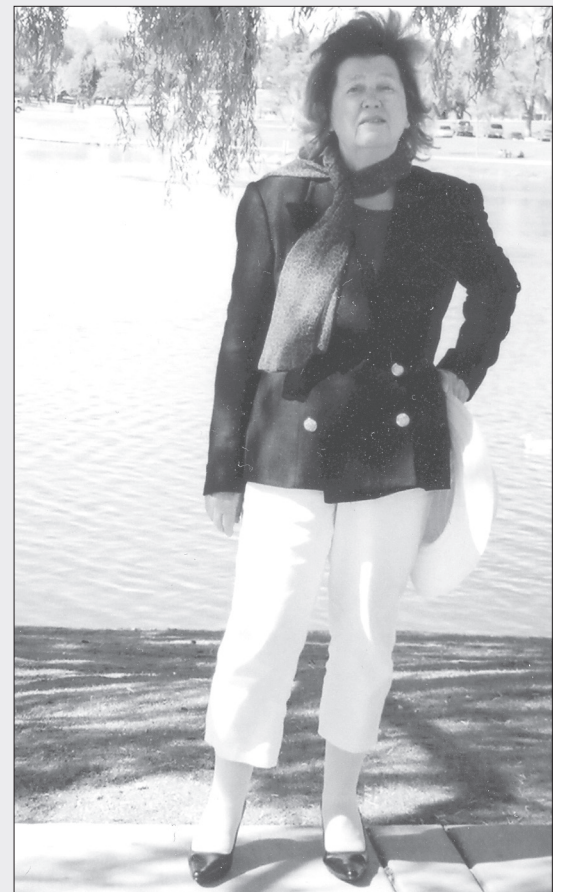
Verikokeiden tulosten perusteella saimme soiton perhelääkäritämme. Hän halusi puhua meidän molempien kanssa kokeiden tuloksista. Niistä paljastui, että minulla oli "Hepatis B" ja osa maksani (liver) oli ollut pilalla jo kaksi vuotta. Olimme ällistyneitä tästä tiedosta. Emme olleet edes kuulleet sellaisesta taudista. Ei aavistustakaan mistä olin sen saanut. Vuosia aikaisemmin olin ollut suuressa leikkauksessa sairaalassa. Lieneekö tarunta ollut siltä ajalta?

Otettiin vielä lisää verikokeita. Lääkäriini ilmoitti, että tilani on kriittinen ja pitää heti mennä sairaalaan hoitoa saamaan. Sillä hetkellä minulla ei ollut sairaalavakuutusta enkä ollut työssä, joten ei ollut mahdollista mennä sairaalaan. Nyt ainoa toivoni oli Jumala. Muistin kuinka Jeesus oli aikaisemmin parantanut minut yliluonnollisella tavalla rukouksen kautta. Tiesin, että Hän voi parantaa tästäkin sairaudesta.

Kuulimme, että Richard Roberts tulee vierailulle Tampaan Floridassa. Tiesimme myös, että hän rukoilee sairaiden puolesta ja että monet ihmiset ovat parantuneet erilaisista sairauksista. Päätimme lähteä Tampan kokouksiin. Ennen lähtöä sinne menimme suomalaisen helluntaiseurakunnan torstain kokoukseen. Timo Puustelli oli siellä pastorina. Sanoin miehelleni Erkille, että jos Puustelli on profeetta niin Jumala paljastaa hänelle tilanteeni. Hänellä ei ollut mitään tietoa sairaudestani. Kokouksen yhdessä vaiheessa pastori Puustelle käveli eteeni ja alkoi profetoida sanoen:

"Elämäsi ei pääty, Jumala tarvitsee sinua." Tiesin, että tämä tuli Jumalalta ja se rohkaisi minua suuresti. Sitten kerroin Puustellille tilanteeni.

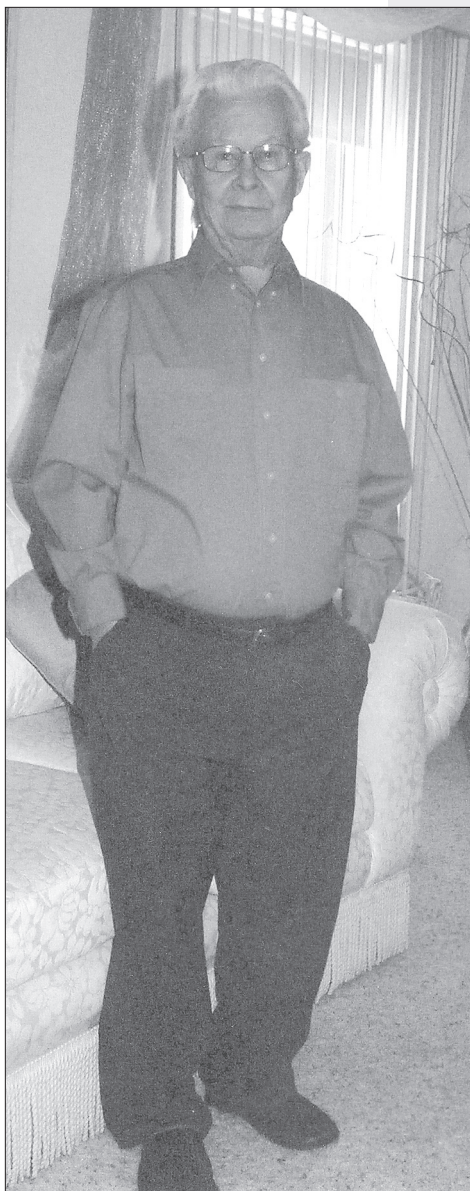
Sitten menimme Richard Robertsin kokoukseen Tampaan. Tilaisuuden lopussa hän pyysi kaikkia sairaita tulemaan esille rukoiltavaksi.

Hän ei kysynyt mitään sairauksista, vaan tuomitsi sairauden ja käski sen ulos Jeesuksen nimessä. Samalla hän kehotti: "Ota vastaan terveys, se on sinun." En tuntenut mitään. Kuitenkin otin uskossa vastaan terveyden Jesajan 53:5 perusteella: "Hänen haavojensa kautta me olemme paratut." Uskon myös Psalmin 103:3 lupauksen: "Hän joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi."

Heti seuraavana päivänä kiiruhdin otattamaan uudet verinäytteet. Tulokset olivat rohkaisevat: Veren arvot täysin normaalit ja maksassa ei ole mitään vikaa! Olin parantunut. Ihme oli todella tapahtunut. Tämän kerron Psalmin 105:2 kehottamana: "Laulakaa Hänelle, puhukaa kaikista Hänen ihmeistensä."

TODISTAJAN LUKIJOITA SIUNATEN: PIRKKO PALOMÄKI

Erkki Palomäki

Raamatun läpi kahdesti. Pirkko kysyi onko hän ottanut Jeesuksen sydämeensä pelastajana. Tohto-

Nauttien toukokuisen illan rauhasta istahdin asunnossani kuuntelemaan paikallisia TV-uutisia. Ajatukseni olivat jo seuraavassa päivässä, joka oli perjantai ja lisäksi myös syntymäpäiväni. Ehdin vain hetken seurata uutisia, kun ovelta kuului äänekkäs koputus. Siellä seisoi kaksi ystävääni. He sanoivat hätääntyneinä minulle: "Sinä yksin voit auttaa meitä. Emme tienneet ketään muuta, joka pystyisi nyt auttamaan." Olin ymmällä heidän työntyessään sisälle iso vaatepussi mukanaan. Toinen heistä oli morsian, jonka häät oli ilmoitettu lauantai-ksi eli syntymäpäiväni jälkeiseksi päiväksi. Olin saanut kutsunkin häihin. Toinen, yhteinen ystävämmme, oli antamassa kyytiä autolla.

Kohta siitä vaatenyytistä tuli esille morsiuspuku. Morsian oli tilannut sen erikoisliikkeestä Amerikasta. Se oli malliltaan vanhanaikainen, mutta kooltaan liian pieni. Lähettäjille oli tullut väärä numero ja nyt oli liian myöhäistä saada se vaihdettua oikean kokoiseen. Morsian oli yrittänyt löytää henkilöä, joka olisi voinut auttaa, mutta tuloksetta. Mutta sitten tuo toinen ystäväni oli muistanut minut.

Sanoin, että yritän auttaa jos voin. Pyysin morsianta laittamaan puvun ylleen. Kohta hän seisoi se yllään keskellä olohuonettani. Kauhistuneena huomasin, että puvun yläosa jäi auki kaksi kämmeneni leveyttä. En saanut selässä olevaa vetoketjua lähimainkaan kiinni ja se tuntui muutenkin olevan liian korkealla. En uskaltanut järkytykseltäni sanoa mitään, kiersin vain ympäri ja rukoilin Taivaan Isältä apua; mitä olisi paras nyt tehdä. Pyysin heitäkin rukoilemaan viisautta. Ja siinä se ajatus sitten tulikin! Morsian ehdotti, että ottaisın tärkeimmän kohdan, tuon kauniisti kirjaillun laahuksen ja sillä levitäisin puvun yläosaa. Se olisi kuitenkin vienyt puvusta sen pääkohdan pois. Hänellä oli kuitenkin palanen puvun sävyistä kangasta ja siitä sain ajatuksen levittää pukua sivusaumoista. Samalla laitoin lisäkkeet olkapäille laskien yläosan oikeaan suhteeseen.

Morsiuspuku

seen. Peitimme listat pitsikukkasilla Rukoilin ommellesa koko ajan ja työ tuntui menevän hyvin, kuin itsestään täsmällisesti paikoilleen. Kun sovitimme pukua uudelleen, se istui niin sopivasti ja oli samalla kaunis. Ompelukseni kestivät ja - ihme kyllä - nuo lisäksiilivat olivat miltei näkymättömät, kun käytimme myös koristenauhaa. Kolmessa tunnissa sain tuon korjauksen tehtyä ja ystäväni lähtivät suuresti huojentuneina kotiinsa. Minäkin yritin rauhoittua nukkumaan. Ja kun viimein sain unen päästä kiinni, oli morsiuspuku unessakin koko ajan silmissäni, kunnes heräsin syntymäpäiväni aamuun.

Seuraavana päivänä vietettiin häitä morsiamen kodin puutarhassa ja päiväkin oli kauniin aurinkoinen. Kuitenkin odotin jännittyneenä sen puvun näkemistä morsiamen yllä; kuinka se istuisi hänen päällään. Huoleni olivat turhia, sillä tuo morsian oli tosi kaunis ja se takalievekin juhlisti sitä pukua! Heidät vihittiin siinä kelloilla ja kukilla koristellun kaariportin alla juhlavieraiden istuessa ruohokentälle asetettujen lankkujen ja olkipaalujen päällä. Vihkimisen jälkeen nuori pari lähti ajelulle neljän komean hevosen vetäminä. Me taas siirryimme ruokailua varten varattuun paikkaan odottamaan heitä takaisin. Ihmiset ihailivat morsianta, kuinka kaunis puku hänellä oli, mutta sulhanen otti minua kaulasta ja kuiskaten kiitti minua.

Nämä häät puhuivat minulle voimakkaasti niistä taivaallisista hääpuvuista, joihin saamme kerran pukeutua sitä suurta hääateriaa varten, johon jokainen on kutsuttu saapumaan. Mat. 22:11-12 Jeesus kertoo ver-

tauksen kuninkaasta, joka oli kutsunut häävieraita juhliin ja sitten huomasi siellä erään, jolla ei ollutkaan hääpukua yllään. On todella tärkeää saada ajoissa pukunsa kuntoon. Ellen olisi voinut korjata tuota pukua, nuo häät olisi pitänyt peruuttaa. En tiedä mitä tuo morsian olisi tehnyt kukaan. Häät onnistuivat ja kaikki saivat iloita niissä. Room. 13: 12 kehoittaa meitä pukeutumaan valkeuden varuksiin, koska yö on jo pitkälle kulunut ja päivä on lähellä. Kol. 3: 12-17 on ihana kehoitus pukeutua sydämelliseen armah-tavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen ja pitkämielisyyteen, jne. "...kaiken lisäksi pukeutukaa rakkauteen ja vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha," Tässä vain osa näistä pukeutumisasihteista. Ilmestyskirjan 3:5 kuvataan näin: "Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeään elämän kirjasta ja minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliansa edessä."

Näitä ajatuksia toi tämä säikähäys morsiuspuvun korjauksesta. Ja se, ettei ollut paljon aikaa häihin, pani minut ajattelemaan taivaallista hääjuhlaa ja pukua, jossa olemme valmistetun hääpöydän ympärillä. Se puku on jo valmiina, sillä Jeesus on sen meille hankkinut. Hän vain pyytää

pukeutumaan siihen ja omistamaan tuo varmuus, ettei siinä ole mitään ryppyä tai tahraakaan, vaan se on valmis ja hyvin istuva. Niinpä tämä taivaallinen morsian onkin se kaikkein kaunein morsian, mitä koskaan on ollut. Mitä ihanat häät odottavatkaan meitä kerran!

SINIKKA LUKKARINEN

Sanan seurassa

Saara Rossi

Englanninkielisestä päivälehdestä usein luemme ylläolevan otsikon, joka viittaa asioiden sekä kielteisiin, että myönteisiin puoliin. On mielenkiintoista havaita, mitä lukijat ajattelevat esim. liikenteestä. Mikä on hyvää ja mikä taas vahingollista.

Näitä pohtiessani tulee mieleeni hengellisessäkin mielessä tuo otsikko: "Thumbs up - Thumbs down". Mikä on raamatun mukaan oikein; mikä taas elämässämme ja opetuksessamme ei ole niin kuin tulisi olla? Kiinnittäisin huomioni pariin - kolmeen asiaan ja siihen, mitä raamattu niistä sanoo.

Ensinnäkin pidän myönteisenä sitä, että kokouksissamme ja kotona hartaushetkissämme Jumalan Sana on keskeisin. On olemassa hyviä hartauskirjoja, mutta ne eivät vedä vertoja Jumalan Sanalle.

Opillisesti on tärkeää se, että jotain asiaa tutkiessamme luemme kyseessä olevan jakeen yhteydessä myös sitä edeltäneet ja seuraavat jakeet, jotta asia tulisi oikein ymmärretyksi ja sen todellinen merkitys tulisi selväksi. Jos otamme

vain osan jakeesta ja perustamme siihen koko asian, voi olla, että hyvin tärkeä osa kyseessä olevasta totuudesta jää huomaamatta.

Nykyään kielillä puhuminen eri puolilla maailmaa näyttää olevan hyvin kipeä kysymys ja siihen annetaan monenlaisia neuvoja. 1Kor. 14: 18-19 Paavali toteaa, että "Puhun kielillä enemmän kuin kukaan teistä, mutta seurakunnassa tahdon mieluummin puhua viisi sanaa ymmärryksellä opettaakseni muitakin kuin kymmenen tuhatta (10.000!) sanaa kielillä."!! Ja saman luvun jakeessa 27 neuvotaan: "Jos kielillä puhutaan, niin puhukoon kullakin kertaa vain kaksi tai enintään kolme, ja yksi kerrallaan, ja yksi selittäköön, mutta jos ei ole selittäjää, niin olkoot vaiti seurakunnassa ja puhukoot itselleen ja Jumalalle." 1Kor. 14:4: "Kielillä puhuva rakentaa itseään." Ja jae viisi: "Soisin teidän kaikkien puhuvan kielillä." Mutta puhuessa pidetään mielessä jo aikaisemmin mainitut raamatun ohjeet. Kun noudatamme niitä, siunaus tulee seuraamaan kuuliaisuuttamme.

Toinen asia, johon olen kiinnittänyt huomioni, on nykyinen

suhtautuminen (kirkossa) tanssimiseen. Usein perustetaan koko oppi siihen, että "tanssihan Daavidkin." Mutta raamattu kertoo, että Daavid hyppi kaikin voimin Herran edessä. Ei kai sitä voitane tanssiksi nimittää!?

Uudesta testamentista löydämme hyvin vähän mainintaa kyseisestä asiasta ja sekin on hyvin kielteistä. Siellä kerrotaan Herodeksen järjestämästä juhlasta, jossa Herodiaan tytär tanssi. Ja seurauksena oli Johannes Kastajan pään menetys! Tuhlaajapojan palattua kotiin siellä karkeloitiin ilosta. Muita paikkoja tästä asiasta en löydä Uudesta testamentista, enkä usko, että ne antavat meille lupaa perustaa kokonaista oppia näille jakeille. Vai mitä ajattelet?

Kolmas huomioimani asia on se, että jotkut ajattelevat, että vaikeudet ja sairaudet elämässämme ovat (aina) Jumalan lähettämiä meidän syntiemme ja erheittemme tähden. Ja siksi voi arvostelumieli sairaita kohtaan päästä valtaan. Jos kuka, niin Job kärsi. Mutta kärsikö hän syntiensä tähden? Katsotaanpa, mitä raamattu sanoo. Siitä kertoo meille Jobin kirja 1:1: "Uusin maassa oli mies, jonka nimi oli Job. Tämä mies oli nuhteeton ja rehellinen, pelkäsi Jumalaa ja karttoi pahaa." Jakeessa 8 jatketaan: "...ei ole maan päällä hänen vertaistaansa, hän on nuhteeton."

Koetukset kestätyään hän sai enemmän siunauksia kuin ennen vaikeuksiaan. Job 42:12: "Ja Herra siunasi Jobin elämän loppupuolta vielä enemmän kuin sen alkua." Saman luvun jae 10 toteaa, että "...kun Job rukoili ystäväinsä puolesta, käänsi Herra Jobin kohtalon." Jobilla oli anteeksiantava mieli. Vaikka ystävät olivat arvostelleet ja moittineetkin häntä, hän rukoili heidän puolestaan.

Asko Kariluoto kehoittaa meitä eräässä laulussaan näin: "Anteeksi antakaa, toisianne siunatkaa. Hetken vaan päällä maan yhdessä näin kuljetaan."

Ja sitten vielä rohkeudesta tuoda asiat esille niin kuin on kirjoitettu. Hyvänä esimerkkinä suhtautumisesta raamatun totuuksiin pitäisin Lutheria. Hän kuului katoliseen kirkkoon. Kuitenkin hän luki raamattua. (Se ei ollut aina sallittua katolisten kesken) Lukiessaan Sanaa Luther huomasi, etteivät heille julistetut opit olleet raamatun mukaisia. Hän tutki asiaa ja kirjoitti muistiin löytämänsä totuudet ja nau-lasi ne kirkon oveen ohikulkevien nähtäväksi. Erikoisesti hän oli huomionut opin lahjavanhurskaudesta. Hän ei pitänyt suutaan kiinni kohteliaisuudesta kirkkaan kohtaan, eikä pitänyt löytämänsä omana tietonaan. Ei, hän halusi kaikkien tietävän, mitä raamattu asiasta opettaa! Ja hänen

rohkeutensa seurauksena mekin olemme kuulleet sanan vanhurskauttamisesta ilman tekoja.

Kiitos Jumalalle sellaisista miehistä kuin Luther ja muut, jotka uskalsivat totella Sanaa ja sitä julistaa! Tällaisia uskovia miehiä ja naisia tervitsee aikakautemme.

Ps. 119 kertoo meille paljon siitä, mitä Jumalan Sanan tulisi olla elämässämme. Jae 105: "Sinun Sanasi on minun jalkaini lampu ja valkeus minun teilläni." Ps. 119:130: "Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä." Ps.119:112: "Minä olen taivuttanut sydämeni pitämään sinun käskysi, aina ja loppuun asti."

Vielä lopuksi äärettömän vakavat ja varoittavat sanat Ilmestyskirjan viimeisestä luvusta. Ilm.22:18-19: "Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vit-saukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu."

Kuinka tärkeää onkaan noudattaa Jumalan Sanaa kaikessa, sekä opissa, että elämässä!

SAARA ROSSI

Thumbs up - Thumbs down

Marjaana Pohjanpelto

Lähetyspioneeri

Kuka olisi uskonut 50 vuotta sitten, että Helluntaiherätyksen lähetysairaanhoidajista tehdään filmi Suomen televisiolle vuotena 2006?

Muistan, kun v. 1957 Marjaana Pohjanpelto tuli Porissa arkana Kaarlo Toivion luokse, esitteli itsensä ja kertoi kutsustaan lähetystyöhön. Hän kuului miellyttävään perheeseen. Isä oli tullipäällikkö Mäntyluodossa. Kotikieli oli ruotsi. Marjaana oli Porin kaupunginsairaalan ylihoitaja sekä leikkausosaston hoitaja. Kaarlon oli vaikea kertoa hyvin koulutetulle Marjaanalle, että helluntaiherätyksen käytäntö on käydä ensin raamattukoulu ja mennä sitten evankelistaksi vaikkapa Lappiin.

Marjaana alistui nöyränä ehdotukseen. Hän lähti Englantiin sairaanhoitajaksi. Vuonna -60 avautui ovi Keniaan Korun raamattukoululle. Siellä hän tutustui Anna Kupiaseen. Vaikea selkäleikkaus, kun väli-levyt painoivat hermoa, pysäytti työn jokikin aikaa. Marjaanalla oli hyvä huumorintaju sekä hienostunut käytös kaikenlaisissa olosuhteissa. Hänet vietiin Tsemelilin asemalle Anna Kupiaisen ja Alma Raatikaisen hyvään hoitoon. Siellä hän auttoi lähetysaseman hoidossa.

Vuonna -63 Marjaana ja Anna tulivat lomalle Poriin. Mieheni oli siellä seurakunnan työntekijänä. Sisaret halusivat keskustella suunnitelmistaan lähteä pohjois Keniaan Turkaana ja Pokot heimojen luokse Kapedoon. Kenian hallitus ei ollut vielä silloin päästänyt ketään pohjoisen sotaisen heimojen luokse. Jumala oli puhunut sisarille ja ovet avautuivat! Se oli suuri ihme kun kaksi suomalaista sisarta tuli teltoitneen tutkimaan mahdollisuutta alkaa lähetystyö. Eräs intialainen vuokrasi pellistä tehdyn majan, jossa oli maalattia. He asuivat kuin kuumassa 40-asteisessa kattilassa. Kaiken aikaa he saarnasivat, hoitivat sairaita ja ruokkivat nälkäisiä.

Marjaana kirjoitti puolisololleni, että he toivoisivat saavansa savimajan, jossa olisi helpompi tehdä työtä ja levätä. Alettiin ke-

rätä rahaa. Meillä oli 50-luvulla voimakas lähetysompeluseura. Veljet ja sisaret tekivät erilaisia käsitoita kodeissaan ja kirkon alasalissa. Kerättiin tuhansia kiloja paperia. Niistä saatiin ostokuponkeja, joilla ostimme hopea-atrimia kuten vauvan lusikoita y.m. Niitä myytiin myyjäisissä ja seurakunnan kokousten yhteydessä. Lähetimme rahaa Keniaan. Ostimme suuren teltan ja sen osia, polkupyöriä, jopa vaimon yhdelle evankelistalle. Alettiin rakentamaan savitiilitaloa sisarille. Siihen tuli myös puusta rakennettu harva autotalli, jossa hoidettiin myös sairaita. Ikkunoissa ei ollut lasia. Turkaananaiset kurkkivat ikkunoista ja nauraa tirskuivat nähdessään sisarten käyttävän ruokailuvälineitä syödessään. He sanoivat: "Miksi käytätte tuollaisia, kun Jumala loi sormet?"

Erään kerran saimme kiireellisen sähköksen: "Rukoilkaa!! Pokotit hyökkäävät keihäineen. He pistävät keihäät läpi ruohomajojen ja surmaavat turkaanoita!" Me rukoilimme tosissamme. Paikka tähti lähetysasemalla. Jumala puuttui asiaan. Pokotit lähtivät. Monta kertaa saivat sisaret myöhemmin ommella suuria haavoja sotatilojen vuoksi.

Kun mieheni oli Satakunnan lähetysseiteeri, hänet lähetettiin vuonna -65 Keniaan, erikoisesti Turkaanamaahan rohkaisemaan Marjaanaa ja Annaa. Mieheni matka kesti yli puoli vuotta. Hän filmasi paljon ja otti valokuvia. Hän kirjoitti ahkerasti monia artikkeleita Ristin Voittoon. Erikoisesti Turkaanamaan värikkäät naisten korut, miesten lehmänlanta-hiuskoristeet, nälkäiset luurankomaiset lapset ja kuivat vesilähteet puhuttelivat suomalaisia kristittyjä. Silloin ei vielä näytetty TV:ssä mitään kuvia nälkäisistä afrikkalaisista, eikä kuivuudesta jopa puolitoista vuottakin myöhästyneiden sateiden takia. Helsingin ulkolähetyskassa sai vastaanottaa suuria summia rahaa turkaanatyötä varten.

Marjaana ja Anna suunnittelivat sairalarakennuksen, johon tuli leikkaussali, potilashuoneet y.m. tarvittavat tilat. Sisarille

rakennettiin parempi talo. Vedettiin vesiputkea kuumista lähteistä ja tehtiin sisarille oma pieni uima-allas. Turkaanat tekivät talkootyötä ruokapalkalla. Rakennettiin lapsille koulu, kirkkorakennus, sekä myös lentokenttä. Nälkäaikana ruokittiin 1000-1300 ihmistä toista vuotta. Turkaananaiset alkoivat tekemään kauniita koreja palmunlehistä. Sisaret ostivat värejä ja korikon-sulantti kutsuttiin opettamaan. He istuivat maassa kutoen niitä ruokaa odottaessaan. Mekin tilasimme koreja myytäväksi. Lehijärven konferenssiin tuli kokonainen kontti koreja myytäväksi nälkäisten hyväksi.

Tampereella kasvanut, Porin sairaanhoito-opistossa opiskellut Mirjami Ylenius lähetettiin myös Lapin Muonion kautta Keniaan Alma Raatikaisen työtoveriksi. Tampereen ja Tukholman seurakunnat vastasivat hänen kannatuksestaan. He kirjoittivat kutsukirjeen miehelleni tulla jälleen tervehtimään lähetettä. Ehtona oli, että minä myös lähdän. Vuosi oli -76. Olimme silloin jo Tukholmassa. Nairobin kentältä meidät vietiin ensin Tsemelilin lähetysasemalle. Voisin kirjoittaa siitä oman kertomuksensa.

Alma Raatikainen oli myös erikoinen persoonallisuus. Hänellä oli kassakaapissa revolveri, jolla hän aina joskus peloitteli varkaat pois. Kerran hän ampui myös suuren Boa-käärmeen aseman takana olevasta joesta. Käärme oli syönyt heidän koiransa ja myös kutun. Sain sitä käärmeennahkaa,

josta tehtiin käsilaukku.

Mirjami Ylenius lähti viemään meitä Turkaanamaahan Kapedon lähetysasemalle. Kaunis keltainen kukkpelto avautui tien molemmin puolin ja oli myös punaisia savannin kukkia, vaikka ei ollut satanut kuukausiin. Mirjamikaan ei ollut koskaan nähnyt näitä tienoita näin kauniina! Punainen multa pölyä kuivana ja olimme tosi pölyiset Kapedoon saapuesssa. Kaarlo lähti pian kokeilemaan kuumia soodaputouksia.

Kyllä ihmetytti nähdä karuihin lehmän-nahkavaatteisiin pukeutuneita turkaanana-aisia. He olivat hyvin ystävällisiä ja tahtoivat koskea meihin ja osoittaa rakkauttaan. Turkaana ja Pokot miehille tehdään erikoiset kampaukset lehmänlannalla ja punamullalla, kun heistä tulee miehiä, sotilaita. Kampaus värjätään myös eri väreillä. Suuri joukko koululapsia puhtaissa vaatteissa tervehti meitä laululla. He osaavat todella laulaa! Kirkossa saimme tutustua sisarien tekemään ihanaan työhön. Jumalan armosta siellä oli syntynyt seurakunta. Sairaala oli täynnä potilaita. Marjaana teki lääkäreiden kanssa silmäleikkauksia. Lääkärit tulivat lentokoneella auttamaan sisaria.

Kiitos, Marjaana, erittäin hienosta esimerkistä ihmisenä ja lähetystyöntekijänä!

Puolisoni Kaarlon, Marjaanan, Annan ja Alman muistoa siunaten,

LEILA TOIVIO

Taiwanissa tapahtunutta

Toiset hyvään maahan - toiset kalliolle

Edelläolevat sanat ovat Jeesuksen kertomasta kylväjä-vertauksesta. Kouriintuntuvana todistuksena noiden asioiden varmuudesta kerron muutamia esimerkkejä kokemuksistamme viime talvena Taiwanissa viettämälämme ajalta. Tapaukset olivat yllättäviä ja mieleenpainuvia.

Olimme Cholanissa kokouksessa ja puhujana oli vieraileva pastori, joka tuli kokouksen jälkeen tervehtimään. "Kohteliaisuuskyselyjen" jälkeen hän kysäisi Saarialta, muistiko hän sen ja sen nimistä pyhäkoulupoikaa jostakin vuosikymmenien takaa. Hetken mietittyään Saara vastasi pahoitellen, ettei jaksaa muistaa. Hymyillen pastori alkoi selostaa elämänvaiheitaan kertoen, että pyhäkoulussa saatu Sanan siemen teki tehtävänsä, nuori mies tuli uskoon ja

sydämessä syntyi kutsumus Sanan eteenpäin viemisestä. Sai tilaisuuden mennä raamattukouluun ja sitä tietä saarnaajan tehtävään. Ilo entiselle opettajalle!

Kävelimme asioillamme kaupungilla, kun erään rakennuksen katutasolla olevasta leveästä ovesta tuli kipinäsuihku. Olin juuri sanomaisillani Saaralle, että kiertään kadun toiselle puolelle, kun suihku loppui. Aioimme jatkaa matkaa, kun sisältä ilmestyi nokinainen mies kasvot leveässä hymyssä tervehtien ystävällisesti. Ilmoitti nimensä ja kysyi, että muistaisiko opettaja hänet. Saara pinnisteli muistiaan ja viimein pahoilla mielin kertoi, ettei jaksaa muistaa sieltä kymmenien vuosien takaa, mutta kysyi, onko mies nyt uskossa. Miehen hiljaiseksi muuttuminen antoi kyllä vastauksen ja sitten hän kertoi, että kirkossa käynti on jäänyt ja muut kiireet

vieneet ajan. Hetken vielä keskusteltuaan entinen pyhäkoulupoika ja opettaja erosivat "pojan" asettaessa molemmat kätensä opettajansa olkapäille liikuttuneena.

Hyvästellessämme sain minä myös reilun kädenpuristuksen. Ehkäpä aikoinaan kylvetty siemen vielä tuottaa kasvun ja "pyhäkoulupoika" löytää tien kirkkoon ja saa yhteyden rakastavaan Jumalaan. Ehkäpä joku voisi muistaa rukouksin tätä metalliverstaassa työskentelevää nuorukaista. Kiitos!

Saara oli taas puhujana eräässä kokouksessa ja sen loputtua tuli noin 25-vuotiaalta näyttävä mies juttelemaan kanssani. Hän puhui englantia hauskalla tavalla kiinalaisittain ja se kävi hyvin, koska puolestani puhuin "hauskasti" suomalaisittain. Saaran tultua mies muutti kiinaksi ja puto- sin "junasta". Kohta selvisi, että

Saara ja Eljas Rossi Taiwanilla entisten ystävien parissa.

mies on entisiä pyhäkoulupoikia ja kuuluu nykyisin eräeseen seurakuntaan saaren pohjoisosassa. Ihmetellessämme, että kuinka hän olisi voinut olla entisiä pyhäkoululaisia, kun on niin nuoren näköinen, hän sanoi omistavansa "babyface"n ja olevansa jo 46-vuotias. Hän naureskeli vielä, ettei se opetus niin vetänyt, vaan karamellit, joita sai kokouksen

jälkeen. Hän kertoi viettäneensä suurimman osan ajasta opettajan auton alla. Kuitenkin Sana oli tehnyt tehtävänsä - vaikka auton alla ja karamellien kautta. Lähtiessämme Taiwanilta tämä "babyface" oli saattelemassa meitä lentokentällä muutamien muiden kanssa.

Oli eräs joulunaluspäivä Taiwanissa

JATKUU SIVULLA 8

Kirje Sri Lankalta

Rakkaat seurakuntalaiset!

Meillä on täällä sellainen arkinen, hikinen työkesä edessä, eikä siinä mielessä paljon odotettavissa mitään uutta. Sisällissota pahenee. Nyt on ollut jo pari ilmahyökkäystä tänne pääkaupunkiin. Voitte varmaan rukoilla seurakunnassa meille suojelusta.

Täällä toivotaan myös sateiden alkua, ja muistellaan Kanadan ihanaa kevättä ja kesää, kun hikoillaan 33C asteen

opetusta, että he lähtevät liikkeelle saavuttamaan ihmisiä. Nyt on suunnitteilla kurssi raamattukoululaisille ja myös eri seurakuntiin. Aiheena on, että miten seurakunta voi vastata ihmisten tarpeisiin sielun, hengen ja ruumiin puolesta.

Nykyäänhän lähetystyö on siirtynyt siitä hellekypärässä puun alla saarnaavasta ja kirkkoja omin käsin rakentavasta lähetistä sellaiseen lähettiin,

vaaditaan nykyään eri asioita kuin pioneerilähteiltä.

Haluan aina puhua tästä lähettäjäseurakunnissa, koska siellä päässä on tärkeää ymmärtää miksi esimerkiksi nykyajan nuoret, jotka valmistautuvat lähetystyöhön, joutuvat valmistautumaan aivan eri tavalla kuin ennen. He tarvitsevat seurakunnan tukea ja rohkaisua kun he opiskelevat ja valmistautuvat, joskus vuosien koulu-

yllättyneenä kysyvät, että milloin me vaikutimme että tämä tapahtui. Silloin kun uhrattiin varoista, vaikka oli vain muutama uhraaja. Silloin kun rohkaistiin nuorta raamattukouluun. Silloin kun osallistuttiin eläkerahoista lähetin auton ostoon. Silloin kun oltiin koko sydämeistä mukana ja rohkaisemassa, kun joku jätti hyvän työpaikan ja lähti. Silloinkin kun tehtiin kirkon viikko siivousta, ja keitettiin

lämmössä päivittäin. Olemme molemmat poteneet myös jonkunlaista ruokamyrkytystä tai muuta sen tapaista, joka ei lähtenyt edes lääkkeillä. Eli esirukouksia kyllä tarvitsin nyt, että jaksaa kaiken.

Lauri tuolla väentää neljännesvuosi talousraporttia ja itse valmistelen power-point esitystä kesäkuussa olevaan opetusseminariin täällä Colombossa.

Olemme istuneet viime viikkoina mooneen otteeseen kokouksissa Assemblies of Ceylonin ja Sri Lankan Evankeelisten Kirkkojen Allianssin kanssa, ja suunnitelleet työtä. Mitä kannattaa tehdä kun sota riehuu maassa, ja miten auttaa pakolaisia. On tärkeää antaa seurakunnille

joka tekee työtä yhdessä paikallisen seurakunnan kanssa (joka syntyi niitten pioneerien työstä n. sata tai 50 vuotta sitten), ja varustaa ja vahvistaa tätä paikallista seurakuntaa evankeliumin työhön, kirkkojen rakentamiseen ja auttamiseen. On vielä kyllä niitäkin alueita joilla ei ole seurakuntaa, ja pioneereja tarvitaan. Nykyään vaan aina useammin se pioneeri on sieltä omasta maasta, koska hän osaa kielen ja on saanut hyvää opetusta omasta seurakunnasta. Koska paikalliset seurakunnat ovat usein kasvaneet vahvoiksi, he pystyvät tekemään monenlaista työtä paremmin kuin me lähetit vierailta mailta. Meidän työn kuvamme on muuttunut, ja meiltä

tuksen kautta. Se on uskon toimintaa. Kun uskotaan että Herra on kutsunut, valmistaudutaan hankkimalla ammatti, jolla saa työluvan ja opiskelemalla raamattua sekä kohdemaan kieltä, että pystytään julistamaan.

Innostun aina tästä aiheesta, ja toivon että seurakuntakin innostuu lähettämään ja varustamaan nuoria lähetystyöhön.

Vancouverin kotikirkko on siinä kunnostautunut erinomaisesti vuosien varrella, ja sitten joskus kun kaikki tekomme punnitaan, tullaan varmaan yllättymään niistä ihmisistä, jotka on voitettu Jumalan Valtakuntaan tämän kautta. Siellä tulee olemaan monen väristä ja kokoista hedelmää, joista kotikirkkolaiset

kahvia lähetysompeluseuran tarjoiluun.

Tänä kesänä meidän ohjelmaamme täällä kuuluu opetusseminareja, ja muuta käytännön työtä, joka liittyy tämän alueen työhön, uusien lähettien tuloon ja seurakunnan työn tukemiseen. Joskus on vaikea muistaa, että kuten edellä luetellut jokapäiväiset arkiset toiminnot, nämäkin meidän työmme täällä ovat osana edistämässä Jumalan Valtakunnan asiaa. Meillä on suuri työ; siis tehdään kukin sitä osallamme uskollisesti, sillä me palvelemme Herraa, Kristusta.

Pyydämme teidän esirukouksianne, samalla kun myös muistamme teitä siellä.

ANNE JA LAURI SORILA

Vaikuttavaa lähetystyötä Itä-Afrikassa

JATKOA ETUSIVULTA

Suosittelen lämpimästi The Helping Hands Networkin koruja myytäväksi seurakuntiin. Jokainen koru tuo mukanaan elämän ja toivon niitä valmistaville naisille ja heidän lapsilleen. Apu menee ilman välikäsiä suoraan kohteeseensa ja Milla on organisoinut järjestön hienosti ja luottamustaherättävällä tavalla.

Pakolaisleiri

Seuraavana oli vuorossa viiden päivän matka pohjois Ugandaan pakolaisleirille. Saimme nähdä sen hädän ja kurjuuden, jonka kohta 20 vuotta jatkunut sisällissota on tuonut maahan. Pakolaisleirissä sain tavata Liran maakunnan helluntaiseurakuntien esimiehen, pastori Boscon ja pastori Franciksen. Juuri näissä pakolaisleireissä tapahtui pari vuotta sitten useiden tuhansien tonnien ruoka-avustus, jonka Hannu sai olla työtovereittensa kanssa organisoimassa.

”Tämä työ, jota Hannu keskuudessamme tekee, on nimenomaan hengellistä työtä. Me pyysimme lähetejä auttamaan ihmisiä, jotka olivat kirjaimellisesti kuolemassa nälkään silmiemme edessä. Kun Hannu on opettanut Raamattuun pitäytyen nimenomaan meitä pastoreita ja seurakuntien johtajia suhtautumaan HIV-positiivisiin ja AIDSiin sairastuneisiin ihmisiin oikein, se on muuttanut ajattelumme ja suhtautumisemme asiaan merkittäväällä tavalla. Nyt palvelemme heitä Jumalan sanalla ja voitamme heitä Kristukselle.” totesi pastori Francis Liran maakunnasta. Paikalliset pastorit kertoivat alueen kohtaamista inhimillisistä kärsimyksistä ja siitä merkittävästä avusta,

jonka lähetysaarnajamme olivat heille tuoneet. ”Me kohtaamme tämän hädän päivittäin, emmekä voi erotella, mikä on niin sanottua hengellistä työtä ja mikä ei. Meillä on Jumalan Sana toisessa – ja leipäpala toisessa kädessä.” totesi pastori Francis Lirasta.

Apachin maakunta

Apachin maakunnassa asuu ja työskentelee tämänhetkinen PCU:n (Pentecostal Churches of Uganda) esimies pastori Bonny Obue. Saimme palaveerata hänen kanssaan ja pitää kaksi tilaisuutta Apachin helluntaiseurakunnassa. Kun keskustelin Hannun työstä Ugandassa, oli vaikuttavaa kuulla se arvostus, jota helluntaliikkeen johtaja tunsii lähetystyötämme kohtaan.” Meillä PCU:ssa on tällä hetkellä noin 600 seurakuntaa. Lähes kaikki nykyiset pastorit näissä seurakunnissa ovat Hannun kouluttamia pastoreita. Kampala School of Theology, jonka rehtorina Hannu on toiminut jo noin kaksitoista vuotta, on maamme helluntaliikkeen keskuspaikka.” Haposten lähetystyöllä on merkittävä vaikutus Ugandassa tehtävään helluntaliherätyksen työhön.

Masindin pastoriseminaari

Masindin maakunnan yli 60 seurakunnan esimies pastori Charles Bagonza oli järjestänyt pastorien seminaarin, jossa oli 190 osallistujaa. Hannu piti aamupäivällä Raamattutunnin aiheesta: ”Kuinka suhtautua HIV-positiiviseen ja AIDSia sairastavaan lähimmäiseemme?”. Koulutuksen tarpeellisuus on käsin kosketeltava ja opetuksen jälkeen useat työntekijät piirittivät Hannun kysymyksillään, koska tämä

Juhlahetki Todistajan toimituksessa Helena Rantasen syntymäpäivän merkeissä. Helena on lehtemme uskollinen, pirteä oikolukija ja avustaja vuosien takaa. Meille oikolukupäivä on aina kuukauden kohokohta.

Toivotamme Helenalle Jumalan siunausta edelleen ja Many Happy Returns!

Mission Press Society
ja
Todistajan toimitus

epidemia koskettaa jokaista seurakuntaa Ugandassa. Kun kysyin Hannun opetuksen jälkeen pastori Bagonzalta, että Kanadassa jotkut ovat kysyneet, että onko tämä näkäläinen työ ollenkaan hengellistä työtä, meillä olisi pitänyt olla filmikamera mukana. Pastori Bagonza ratkesi hersyvään nauruun ja kyyneleet silmissä sanoi: ”Hannu opettaa meidän seurakuntiemme pastoreita suhtautumaan AIDS potilaisiin oikealla Raamatun mukaisella tavalla. Nämä ovat Raamatutunteja seurakuntien johtajille, jos se ei ole hengellistä työtä niin mikä sitten. Tämä on kuitenkin vain yksi pieni osa hänen tehtävästään. Suurimmaksi osaksi hän kouluttaa johtajia ja seurakuntien pastoreita ja kiittää seurakunnissamme opettamassa meille Jumalan Sanaa eri aiheista. Länsimaissa ihmisten on vaikea ymmärtää näitä ongelmia, joita me täällä Afrikassa kohtaamme. Kerro Kanadan seurakunnille, että olemme suunnattoman kiitollisia siitä työstä, jota Principal Hannu täällä tekee”

Masindin helluntaiseurakunta

Pastori Bagonza ja hänen seurakuntansa Masindin maakunnassa on yksi hieno esimerkki Hap-

posten lähetystyön hedelmistä. Vuonna 2000, Hannu järjesti viikon mittaisen koulutuksen evankelioinnista Kampalan Raamatukoululla. Tuon viikon jälkeen Hannu lähetti ryhmän työharjoittelumatkalle Raamattukoululta ja yksi ryhmäläisistä oli pastori Bagonza, joka hänkin on Hannun entisiä oppilaita. He menivät Masindin kaupunkiin, missä ei ollut helluntaiseurakuntaa. He evankelioivat ja perustivat seurakunnan nollasta. Pastori Bagonza jäi seurakuntaan pastoriksi. Tänä Masindin Helluntaiseurakunnassa on jo 670 jäsentä ja he ovat rakentamassa uutta kirkkorakennusta johon mahtuu 2000 ihmistä.

Tässä vain pieniä välähdyksiä matkalta. Päällimmäisenä on syvä kiitollisuus Jumalaa kohtaan, että saamme olla kannattamassa Happosia siinä tehtävässä, johon Jumala on heidät kutsunut. He ovat ”Afrikan ammattilaisia”, joilla on jo nyt 12 vuoden kokemus lähetystyöstä Afrikassa. He tuntevat kielen, tavat, kulttuurin ja toiminta metodit, jotka ovat hedelmällisiä Ugandassa. Olemme ylpeitä siitä työstä, jota Milla ja Hannu tekevät. Esirukoilijat ja uhraajat, jatkakaa Haposten työn tukemista. Saamme olla osa merkittä-

Pastori Marko Selkoma uusių ystävien kanssa Ugandassa

vää lähetystyötä Itä-Afrikassa.

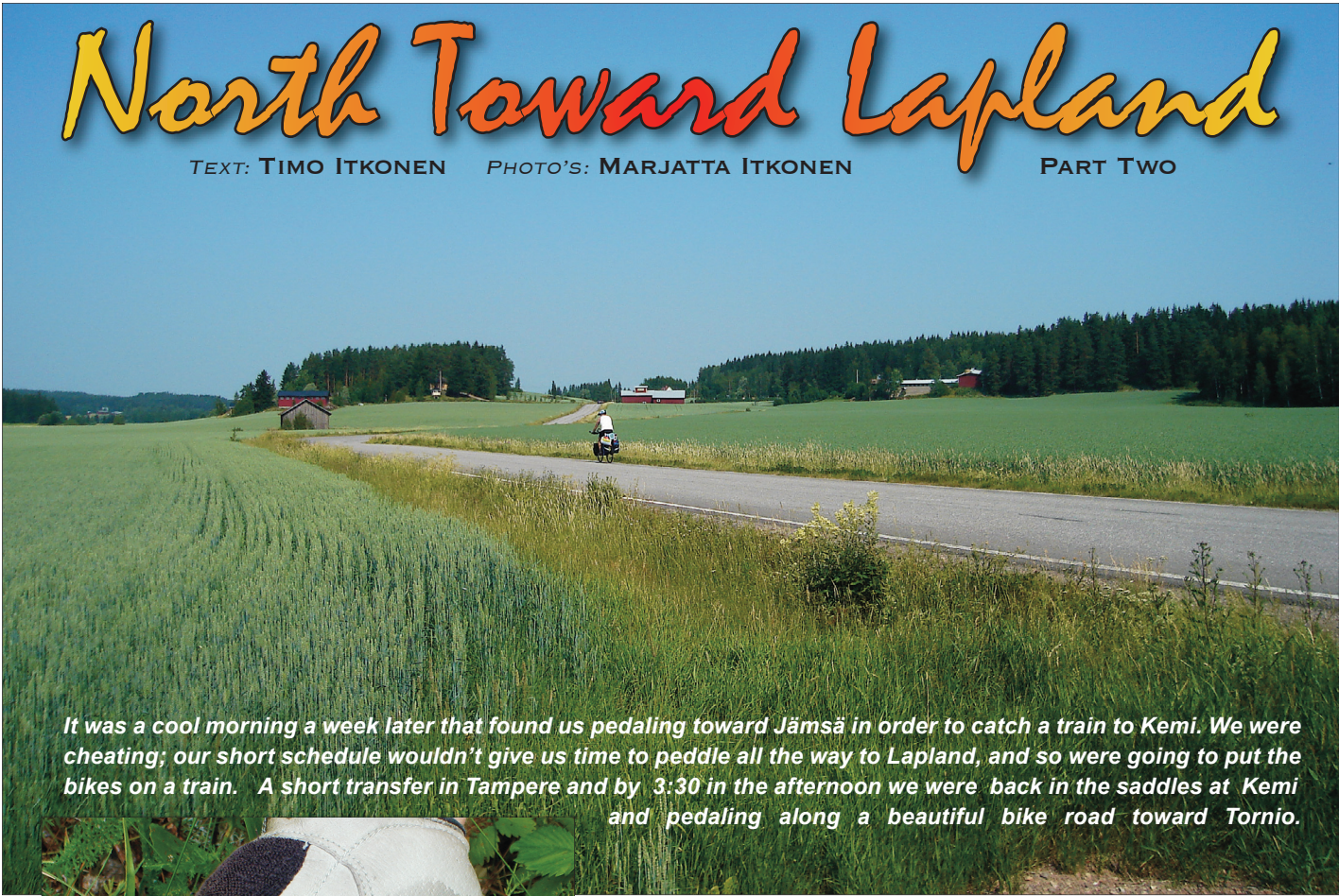
MARKO SELKOMAA

Report: We came home last night after hosting for the past three weeks one of our pastors from Canada, Marko Selkoma. It was a full three weeks in which we tried to organize some programs for each day.

Marko met the women who are involved in Helping Hands Network. He preached at the churches in Apac and Kigumba. He visited one of the IDP (Internally Displaced Persons) camps in Lira and talked with people affected by the 20 year old war. We went to Murchison Falls National Park. He visited Watoto village (Kampala Pentecostal Church's orphans program). We did some home visits.

The last week was spent in Mombasa Kenya where he had been invited to speak at our annual missionary conference. (suomalaispäivät). He succeeded very well in touching the missionaries. You know, missionaries are the most difficult group to impress. They have heard it all, know it all and have done it all. Marko was successful because he never tried to impress anyone with his knowledge, rhetorical skills, or great things he had achieved. He began by being open about his shortcomings, weaknesses and "failures." In all of this he explained how God had helped him through everything. This openness took down the masks and the "try to impress me" attitudes. The reception was really good. He succeeded in making all of us feel like God cares about us even when we are weak. The feedback has been really good. We were proud of our pastor, Marko.

HANNU HAPPONEN

It was a cool morning a week later that found us pedaling toward Jämsä in order to catch a train to Kemi. We were cheating; our short schedule wouldn't give us time to peddle all the way to Lapland, and so were going to put the bikes on a train. A short transfer in Tampere and by 3:30 in the afternoon we were back in the saddles at Kemi and pedaling along a beautiful bike road toward Tornio.

Kemi reminded me of the many growing industrial towns in Canada, so much new development going on, building cranes filling the skies. I would have liked to visit Tornio which is located on an island in the river of the same name, but we had promised my cousin that we would be at their home in Juoksenki the next day, and so we kept pushing against a cool Northwesterly wind.

This time even though the vista was so enjoyable, the continual work fighting the wind was definitely not. Just seeing a windbreak of trees ahead would raise my spirits. The bike road finally ended at Kattilankoski where we pitched our tent on the side of the river. In the morning I chatted

that effort for only 60 km.

Tauno had scouted picking areas earlier and without all the bike's gear, the next day we cycled in gum boots along the small treed forest road up the hill and into a valley of wetland in search of cloudberries. The three foster boys Asta and Tauno looked after could make eight euros a kilo for picking. Soon we were on to them, and I was pleased as punch, a long time dream had come to pass. The berries were sweet as I had anticipated, and the bonus was forest blueberries that we found not far away. Along the road we saw our first reindeer. I ran into the woods in another direction in order to cut them off, to get a bet-

with the fishermen who were standing on seasonal platforms dipping scoop nets in the rapids much in the same way as the First Nations people did on the Fraser River. They said a salmon would be a prized catch but the main fair was whitefish and carp.

The rule was that if you caught a fish, you had to give up your spot to the next envious guy. It was another day spent in the lower gears fighting against the same headwind. A welcome stop was to visit the art gallery of a British painter and his Finnish wife, they made coffee and we supplied the "pulla." Tight fitting toques to go under our helmets were a warm relief purchased in Yli-tornio. It was evening by the time we got to the Arctic Circle and to the home of my cousin Asta, and her husband Tauno. A warm welcome, and a warmer sauna ended a hard days' work, all

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen.

“Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.” (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kadoukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.

“Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. “Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole tai vaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12)

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi.

Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. “Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.” (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. “...joka ei uudestisynny ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Mitä kuuluu Tansanian puskapapeille?

Miten meni viime vuosi seminaarien suhteen?

Kuluneen vuoden aikana meillä oli yhteensä 15 seminaaria evankelistoille ja pastoreille, kaksi omien opettajien treenausseminariaa ja Sam Tuokkola piti Tazengwassassa joulun aikaan seminaarin paikallisessa kirkossa. Seminaarien pääasiallinen kohdealue oli maan länsiosassa Victoriajärven länsipuolella, ja siellä kaukaiset haja-asutusalueet, joissa ei ole ollut tarjolla vielä yhtään ko. seminaaria. Sen lisäksi suuntasimme maan itärannikolla ja etelässä oleville muslimialueille, kuten Lindiin, joka on yli 90% muslimialuetta. Myöskin viime vuoden aikana aloitimme ns. perheseminaarien pidon, jossa opetamme seurakunnille avioliittoon ja lastenkasvatukseen liittyviä asioita sekä annamme HIV-AIDS informaatiota.

Yleensä seminaareja on vuodessa noin 20, mutta viime vuoden lopulla pääopettajamme Johanseni Felisiani osallistui itse englannin kielen opetukseen kolmen kuukauden ajan ja se rajoitti etelän alueen seminaarien lukumäärää. Perheseminaarit pääsevät käyntiin tänä vuonna laajemmasti, sillä olemme suunnitelleet niitä kuudelle eri paikkakunnalle. Yhteensä tälle vuodelle on suunniteltu 22 seminaaria.

Viime vuonna koulutimme 525 evankelistaa tai pastoria. Monet heistä jatkavat tänä vuonna joko kakkos- tai kolmosseminareissa. Kuluneen vuoden aikana päästötodistuksen sai 70 opiskelijaa.

Millaisella henkilökunnalla teette tänään työtä?

Jatkamme seminaarien pitoa suunnitteleen samalla henkilökunnalla kuin vuosi sitten, eli meillä on yksi päätoiminen opettaja, Johanseni Felisiani. Päivin kanssa hoidamme seminaareja osa-aikaisesti. Sen jälkeen kun muutimme tänne Tazengwan raamattukoululle, olemme auttaneet täällä eri aineiden opettamisessa. Meidän ja Felisianin lisäksi meillä on puskapappitoiminnassa kahdeksan osa-aikaista opettajaa: Eljas Simon, Amboseni Mwandembo, Agnes Mwandembo, Selestina Johanseni, Amos Hulilo, Paul Kuzenza, Joshua Wilson ja Stewen Rukongo. Olemme järjestäneet kaikille opettajillemme koulutusta seminaarien pitoa varten. Uuden haasteemme, eli ns. perheseminaarien pidossa, olemme ottaneet mukaan myös opettajiemme puoliset saadaksemme molempien puolisoitten osallisuuden opetukseen.

Miten uudet pastorit ja evankelistat jotka ovat opiskelleet puskapappiseminaareissa ovat sijoittuneet työhön?

Tällä hetkellä meillä ei ole aivan tarkkaa lukua siitä, miten moni valmistuneista on avannut uuden seurakunnan tai miten he ovat jatkaneet työtään seminaarien jälkeen. Pari vuotta sitten keräsimme tietoa kaikista niistä seminaarilaisista, jotka olivat aloittaneet uuden seurakunnan jossain alueellaan, ja silloin heitä oli 68. Nyt tuo luku on hiukan suurempi ja koitamme kuluneen vuoden aikana saada päivitetyn tilaston tämän hetkisestä tilanteesta. Kuitenkin, kun noin 70 uutta seurakuntaa on jo istutettu uusille työalueille, niin siitä voidaan nopasti laskea, että noin 2500-3000 uutta uskovaa on tullut mukaan seurakuntiin. Työllä on ollut siis suuri siunaus mukanaan. Tavoitteenamme

Taiwanissa tapahtunutta

JATKOJA SIVULTA 5

nin “viileässä” talvessa. Liikuimme hitaasti toripöytien editse ja kyselimme vihannesten ja hedelmien hintoja, enemmän uteliaisuudesta kuin tarpeesta. Kadulla, johon pöydät oli asetettu, oli aikamoinen tungos. Autoille se oli hankalaa, mutta scooterit pujottelivat mukavasti seassa. Kaikilla näytti olevan etuajo-oikeus. Tulimme paikkaan, johon oli

löytynyt tilaa pienelle pakettiautolle, jossa huomasin jonkun istuvan. Lähelle tultuamme autosta pomppasi vekkulisti pukeutunut miekkonen. Tuli mieleen kuva lapsuudenaikojen saduista tutusta haltijasta tai riihitontusta. Miehellä oli tupsuhattu, löysä polviin asti ulottuva nuhuinen takki, kippurakärkiset kengät ja tämän alueen ihmisille harvina-

Sam ja Päivi Tuokkola onnellisten koulutettavien kanssa.

on ennen muuta kouluttaa niitä evankelistoja, joilla on näky ja kutsu aloittaa seurakunta aivan uudella paikkakunnalla, jossa ei vielä ole mitään hengellistä toimintaa.

Mikä on rasittavinta, ihaninta työssänne?

Matkat seminaarialueille ovat aina koettelemus. Liikenne on villiä ja monesti on tilanteita, joissa olemme todenneet esirukousten ja varjeluksen olleen kohdallaan. Pari, kolme kertaa auto on tullut samalla kaistalla vastaan jyrkän kurvin takaa, ja vain refleksinomainen toiminta on pelastanut tilanteen. Siinä kyllä uskomme vahvasti Jumalan apuun ja ystävien esirukoukseen. Toinen koetteleva asia on joskus majoittuminen puskassa. Erityisesti ajattelen Päivin mukanaoloa. En usko, että kovin moni nainen jaksaisi kauaa noissa olosuhteissa. Jopa Walter poikamme, tullessaan käymään kerran mukaan seminaariin, näki ne puitteet siellä ja taskulampullaan valaisi savimajan kattoa, jossa oli paljon reilun kokoisia hämähäkkejä, - ihmetteli, miten täällä kukaan voi nukkua. Vastasimme hänelle, että kun sammuttaa taskulampun niin siten voi!

Ihaninta ovat ihmiset. Opetus on helppoa kun oppilaat ovat niin motivoituneita ja kiitollisia opetuksesta. He suorastaan imevät opetuksen. Yleensä olemme huomanneet, että mitä kauemmaksi puskaan menemme, sitä sydämmellisempiä veljet ja sisaret siellä ovat. On liikuttavaa kokea sitä rakkautta ja huolenpitoa, mitä siellä saamme osaksemme, kun nuo tummat ystävämme koittavat laittaa meille parastaan usein siitä olemattomasta mahdollisuudesta, mikä heillä on. Voisi sanoa, että sananlasku: “Tyhjästä on paha nyhjästä,” ei pidäkkään siellä paikkaansa, vaan jollain ihmeen kaupalla he taikovat siitä tyhjästäkin aina jotain suurta!

Myöskin meille on suuriarvoista nähdä ja kuulla miten työ koulutamie puskapappien kautta menee eteenpäin. Uudet seurakunnat

nen vaalea, harvahko pitkä parta. Hän oli ketteräliikkeinen ja iloisen näköinen. En ehtinyt kauan kummastella, kun “ukkali” köpitti suoraan kohti kädet ojossa, tarttui Saaraa kädestä ja aloitti “tervetuliaispuheen”. Tottahan Saarakin miehen tunsu ja iloitsi tapaamisesta.

Mies oli vuoristolaissaarnaaja, Reino ja Helmi Huotarinen entisiä työtovereita ja kertoi toimivansa vuoristokylillä. Saara esitteli minut miehekseen ja tervehtiessämme mies näkyi puntaroivan minut

päästä kengänpohjiin saakka ja alkoi taas jutustelun Saaran kanssa omalla vekkulilla tavallaan. Kohta pappa kipaisi takaisin auttoon ja tuntui kuin olisi imaissut mukanaan sen “säpinän”, jonka oli tuonut tullessaan. Kuvittelin mielessäni hänet puhumassa vuoristolaiskokouksessa. Jumalan valtakunnan työ menee eteenpäin Hänen valitsemiensa palvelijoiden kautta ja Hänen voitellussaan. Uskon havainneeni, että tämä veli oli voideltu iloöljyllä!

ELJAS ROSSI

**TODISTA JAN
E-MAIL
OSOITTEET**
todista@smartt.com
todistaja@telus.net

ja uskovat ovat meille suuri kiitoksen aihe. Kun vierailemme uusissa työpisteissä, olemme olevamme etuoikeutettuja Herran palvelijoita. Paikalliset evankelistat ja pastorit ovat niitä sankareita, jotka ovat nähneet vaivaa ja vuodattaneet hikeä ja kyyneleitä työn menestymisen puolesta.

Mainitsen vielä, että yksi ihana etuoikeus on meillä olla yhteistyössä Kanadan neljän ja Suomen viiden seurakunnan kanssa. Olemme oppineet tuntemaan paljon uusia ystäviä ja tiedämme monien heidän rukoilevan meidän ja tummien ystäviemme puolesta.

Mitä tulevaisuuden suunnitelmia teillä on?

Jatkamme edelleen seminaarien pitoa ja järjestämistä, mutta enenevässä määrässä siirrämme vastuuta paikallisille veljille ja sisarille. Olemme jo nyt jakaneet ison osan ajastamme Tazengwan raamattukoulun opettamiseen. Tällä hetkellä olemme sopineet, että Päivi opettaa raamattukoululla noin 75 ja Sam 25 prosenttia, ja päinvastoin Päivin osuus puskapappitoiminnasta on noin 25 ja Samin osuus 75 prosenttia. Johansenin Felisiani on viime aikoina melko itsenäisesti hoitanut seminaarien järjestelyitä. Tälläkin hetkellä kun olemme täällä Kanadassa, juuri tällä viikolla, on menossa seminaari Chato-nimisellä paikkakunnal-

la ja parin viikon päästä on perheseminaari Songeassa. Alustavasti olemme ajatelleet, että jatkaisimme tässä toiminnassa vielä pari-kolme vuotta ja sinä aikana seminaaritoiminta saataisiin kansallistettua kokonaan. Tänä kesänä meillä on jälleen ilo saada yksi puskapappi Suomeen vierailulle. Opettajamme Eljas Simon Mwanzasta tulee mukaan Suomen kierrokselle esittämään työtämme.

Loppukommentit:

Olemme hyvin kiitollisia kaikille Kanadan ja Suomen seurakunnille yhteistyöstä kanssamme. Kuluneen vuoden aikana olette osoittaneet jälleen monella eri tavalla rakkauttanne tätä työtä ja kaikkia puskapappeja kohtaan. Uuden auton hankkimisessa te olette osoittaneet myös arvostustanne tätä työtä kohtaan.

Vancouverissa erään kokouksen alussa eräs sisar tuli luokseni ja sanoi, että hän on muistanut meitä esirukouksin joka päivä! Se lämmitti todella paljon mieltä. Tällaisen yhteistyön turvin uskallamme jatkaa taas eteenpäin. Tiedämme, että Herra Jeesus on mukana lupauksensa mukaan joka päivä. Matteus 28:20

TAZENGWA, 15.1.2007
SAMUEL TUOKKOLA
OBS COORDINATOR

Burjatian lapset kiinnostuneita kristillisistä leireistä

Burjatialaisen Larisa Zabanovan vanhemmat olivat shamanisteja. - Elämä lapsuuskodissamme muuttui yllättäen. Jo iäkkääksi tulleet isäni ja äiti tapasivat kaupunkimatkallaan kristittyjä. Sana kosketti voimakkaasti heidän sydämiään. Heistä tuli aktiivisia, iloisia ja rohkeita kristittyjä. Asuin silloin jo Ulan Udessä.

Elämässäni oli suuria vaikeuksia. Sisimpäni oli täynnä kysymyksiä. Siskoni mies vakuutti, että ainoa, oikea vastaus tulee ylhäältä, Jumalalta. Huusin hädässäni apua Hänelä. Hän kuuli rukoukseni ja näki tuskani. Tulin uskoon ja liityin seurakuntaan. Nyt olen kuoronjohtajana Ulan Uden evankelisessa seurakunnassa.

Raamattu oli Burjatiasa kielletty, epäsuosiossa oleva kirja. - Lapset kasvoivat ateistisessa ilmapiirissä. Kukaan ei tiennyt edes yhtä Raamatun kertomusta. Neuvostoliiton ajan päättymisen jälkeen Burjatiassa on ollut avointa ja vapaata. Ihmiset eivät olleet aluksi lainkaan kiinnostuneita evankeliumista. Kertoessani kotikyläni asukkailla Jumalasta he miltei kivittivät minut. Tilanne on kuitenkin muuttunut. Ihmiset ovat kiinnostuneita. Varsinkin pääkaupungissa ja Baikal-järven pohjoispuolella on jo useita evankelisia seurakuntia, kertoo huhtikuussa Suomessa vieraileva Larisa Zabanova.

Talous heikkenee edelleen

Burjatia on Venäjän federaation köyhin-

tä aluetta. - Burjatian talous on huonossa kunnossa. Muutosta parempaan ei ole näköpiirissä, kertoo Larisa.

Ongelmana on myös huumeiden salakuljetus. Idästä kulkee Burjatian halki huumereitti. Ula Ude on risteyspaikka. Pekingiin on matkaa tuhat kilometriä, Ulan Batoriin, Mongolian pääkaupunkiin johtaa hyväkuntoinen tie. Sinne on matkaa nelisensataa kilometriä.

Asukkaat ovat uskonnoltaan budhalaisia ja shamanisteja. Venäjän ortodoksikirkon vaikutus rajoittuu alueen venäläiseen vä-

estöön. Evankelisten kristittyjen määrä on muutamissa sadoissa. Seurakuntia on runsaat neljäkymmentä. Burjatian pääkaupungissa, Ulan Udessä on runsaasti evankelisia seurakuntia. Myös Baikal järven pohjoisrannalla on seurakuntien keskittymä.

Burjatialainen Larisa Zabanova Arhipovna toimii innokkaana Ulan Uden evankelises- sa seurakunnassa.

EERO KETOLA

Jumalalla on ohjat käsissään

Haukan perhe. Jyrki ja Marjatta keskellä. Vasemmalla Chris ja Nina. Chris on juuri toipumassa vaikeasta auto-onnettomuudesta. Oikealla Anna ja Dave.

Anna Aileen Haukka syntyi 6.11.1980. Synnytyksessä oli 10 hoitohenkilöä avustamassa. He olivat mukana varmuuden vuoksi Mallan (Marjatan) sydämvian takia. Muutama vuosi sitä ennen hänellä oli todettu olevan "mitral valve prolapse", yksi sydämen läpistä oli viallinen. Käytännössä se merkitsi sitä, että pumpatessa osa verestä palasi takaisin sen kautta sydämeen, joka joutui suurempaan rasitukseen, eikä verenkierto ollut yhtä tehokas. Huolen aiheena ei ollut yksin äiti, vaan myös vauva. Osa tiimistä tarkkaili lapsen vointia.

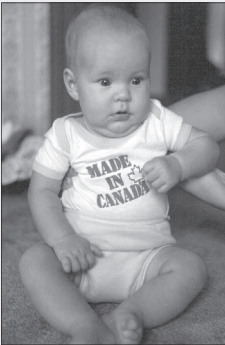
Anna syntyi täysin terveenä ja myöskin äiti selvisi hyvin. Myöhemmin lääkäri varoitti meitä, ettemme hankkisi enempää lapsia. Mutta kuten tiedämme, lapset tulevat joskus suunnittelematta. Kolmen vuoden kuluttua kuulimme lääkärin toimistossa jälleen sanat: "On suuri mahdollisuus, että vain yksi palaa sairaalasta kotiin, joko äiti tai lapsi." Malla odotti jälleen.

Viikkojen ja kuukausien kuluessa nuo sanat soivat mielessäni. Lopulta en jaksanut kantaa yksin sydämeni taakkaa. Minun oli rukoiltava! Noin neljä kuukautta ennen odotettua syntymää pyysin joitakin ystäviä seurakunnasta kanssani rukoilemaan Kotikirkon "yläsaliin" tämän huolenaiheeni vuoksi. He ottivat asiansi omakseen ja tulivat mielellään. Aloimme rukoilla. Kun olimme huutaneet Herran puoleen 15-20 minuuttia, huoneen ilmapiiri muuttui ja me jokainen tunsimme sen. Olimme läpäisseet kielteisyyden muurin ja saaneet vastauksen. Tuli muutos myönteiseen.

Viedessäni raskasta ahdistustani Jumalan eteen, ilon aalto kävi ylitseni. En voinut pidättää itseäni vaan aloin nauraa ääneen. Sitä jatkui ehkä noin puoli tuntia. Tajusin sen Hengen työksi sisimmässäni ja siksi riemuitsin vapaasti.

Kaksi tästä kuuden ryhmästä näki jotain odottamatonta. "Minä näen tul-ta!", he sanoivat. "Näemme tulisia kieliä päällämme, aivan kuin Apostolien tekojen toisessa luvussa!" Nyt aloimme todella rukoilla ja ylistää; koimme kauan kaipaamaamme iloa ja vapautta. Se oli epätavallisen voimakas rukousskokous.

Huhtikuun toisena päivänä, kello kaksi yöllä kiirehdin viemään Mallaa sairaalaan. Tus-

Kertomuksen tyttäret: Anna vasemmal-la, Nina ylhäällä.

että nyt tarvitaan lääkäreitä ja hoitajia Mallan sydämen takia. Hän kehoitti rauhoittumaan, koska lapsi syntyy juuri nyt, eikä paikalla ole ketään muita. Sydänspecialisti ehti tosin ajoissa paikalle, koska hän asui lähellä. Kaikki sujui hyvin. Olimme hämmästyneitä ja taaynnä rauhaa koko ajan. Jumala valvoi kaiken ja siunasi meitä toisella tyttärellä, nimeltä Nina Johanna.

Myöhemmin kirkossa juttelin Jyrki Noson kanssa. Keskustelu kääntyi Nina-vauvaan. "Minä päivänä hän syntyi?" Jyrki kysyi. "Kolmas huhtikuuta kello 2:50 aamulla", vastasin. Jyrkin silmät laajentuivat ja hän kertoi: "Sinä yönä heräsin tarpeeseen rukoilla Mallan ja vauvan puolesta. Kello oli 2:00. Rukoilin siinä jonkin aikaa ja vaikka halusin nukahtaa uudelleen, tuntui, että piti jatkaa. Viimein kolmen tienoilla hel-potti ja nukahdin taas." Ylistimme siinä Jumalaa uskollisuudesta ja siitä, että Hän valvoo elämäämme sen pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Lukijani, jos et tunne Jeesusta Pelastajanasi, rohkaisen sinua ottamaan Hänet vastaan elämäsi ja sydämeesi, Et menetä mitään, päinvastoin voit saada kaiken!

JYRKI HAUKKA

Jumalan silmät katsovat suopeasti kiinalaisia

Rev. David Wang, Asian Outreach järjestön johtaja, kertoo raportissaan, että hän sai erikoisen puhelun eräältä lännen televisio-ohjelmien tuottajalta, jolle oli annettu tehtäväksi tehdä dokumentti otsikolla: Onko Jumala kiinalainen?

”Samalla kun meidän (läntisessä) maassamme valkoisten anglosaksisten protestanttien määrä on nopeasti pienentynyt, Kiinan kristityt ovat hämmästyttävästi lisääntyneet. Uusia seurakuntia aloitetaan ja kirkkoja rakennetaan. He ostavat vanhojen ja kuolevien läntisten kirkkojen rakennuksia.” Tuottaja selitti lisäksi, että kiinalaiset vaikuttavat kaikilla yhteiskunnan sektoreilla. Meidän ihmiset kysyvätkin ’Onko Jumala kiinalainen?’ Vastaukseni tälle ohjelmantuottajalle oli: ”En tiedä varmasti, onko Jumala kiinalainen, mutta yhden tiedän, Hän on kääntänyt sydämensä ja silmänsä suopeiksi kiinalaisia kohtaan.”

David Wang valaisee tilannetta. ”.. 60 ja 70 lukujen aikana oli korealaisilla Jumalan aika. Sodan jälkeen uskovien määrä oli 2 prosenttia kansasta, nykyisin se on noin kolmas osa väestöstä. 80 ja 90 luvuilla oli Jumalan aika filippiiniläisille. Miljoonat vapautuivat traditionaalista katolilaisuudesta uuteen toivoon ja iloon kokemaan uuden elämän Kristuksessa – enimmäkseen karismaattisen liikkeen kautta. Ei ole ollenkaan tavatonta nykypäivänä nähdä miljoonan filippiiniläisen juhliavan Jeesusta Manilan alakaupungin Rizal aukiolla.

Saman 40 vuoden aikana, keskellä pahinta ja kovinta vainoa Kiinan seurakunta ei ole vain selviytynyt, mutta kukoistanut! Maan kristitty väestö on kasvanut miltei satakertaiseksi. Se oli ’hiljainen vallankumous’, kunnes maa aukeni. Nyt jopa Kiinan viranomaiset tiedostavat, että ’protestanttinen kirkko manner Kiinassa on yksi nopeimmin kasvavista maailmassa’. Eikä ainoastaan määrällisesti kasvanut, mutta myös Kiinan kristillisen väestön laatu huomioidaan – erikoisesti Kolmas Kirkko (kaupunkikotikirkko liike). Ne ovat sadon jälkiruokaa kaikella tavalla.

Äskettäin korkea-arvoinen virkamies Beijingissä tunnusti: ’Vanhoina lähetyssaarnaajien päivinä oli ymmärrettävää, että kirkkoa Kiinassa kritisoitiin: ’Yksi kristitty lisää, yksi kiinalainen vähemmän’. Mutta nyt, jopa keskustelun näkökulmasta se on näin: ’Yksi kristitty lisää, yksi parempi kiinalainen.’ Ja virkamies oli oikeastaan ylpeä muutoksesta. Rev. Wang raportoi myös, että kristityt Kiinassa uskovat, että Jumala on antanut heille tehtäväksi muuttaa maailma. Käsitys tästä ”taivaallisesta mandaatista” on oikeastaan hyvin vallalla oleva Kiinalaisten seurakunnissa, sekä Kiinassa että sen ulkopuolella. Maailman lähetystyö on tärkeä kirkon ohjelmassa, vaikka monissa tapauksissa se on vain huu-lilla. Todellisuudessa pikainen katsaus osoittaa, että Kiina on nopeasti saavuttamassa maailman lähetystyön kriteerit: Nuori väestö, korkeampi koulutus, räjähdysmäinen talouden nousu, Jumalan vuodattama herätys, ihmisten uskonrohkeus.

OTTEET KOOTTU ASIAN OUTREACH
RAPORTISTA MAR/APR 2007

Tellervo Rukkila 90 vuotta

Toukokuun 17 pñä 2007 täytti äitini, Lyyli Tellervo Rukkila 90 vuotta Suomikodilla Torontossa. Hän syntyi kolmantena tyttärenä Väino ja Hanna Vileniuksen perheeseen Helsingissä juuri vähän ennen Suomen itsenäistymistä. Sissarusparvi sai myöhemmin lisäystä kahdella tytöllä ja yhdellä pojalla. Lasten vielä ollessa nuoria, kuoli perheen isä jättäen äidin huoltamaan yksin perhettään.

Eräänä päivänä ollessaan vielä koulutytö, ystävyystyö tuleva äitini luokkatoverinsa, Taimin, kanssa ja lähti vierailulle tämän kotiin. Ajan kuluessa tästä perheestä tulikin vakituinen kyläpaikka. Vuosien vierieessä ei Taimin edes tarvinnut itse olla kotona viihdyttämässä vierasta – hänen isoveljensä riitti aivan hyvin mielenkiintoiseksi seuralaiseksi. Niinpä sitten kävikin, että Taimi jäi vähitellen sivuun, kun romanssi syttyi hänen kiharatukkaisen veljensä Veikko Armaksen ja hänen ystävänsä välille. Häitä sitten vietettiin heinäkuussa 1940. Vanhempieni avioliitto kesti lähes 54 vuotta, kunnes isäni muutti taivaan kotiin maaliskuussa 1994. Heille syntyi kolme lasta, kaksi tytärtä ja poika. Molemmat tyttäristä ovat jo menneet Jeesuksen luokse, ensin Soili v. 1990 ja Aila v. 2005.

Minun ollessani vasta muutaman vuoden ikäinen, päättivät vanhempani yhdessä antaa elämänsä Jumalalle ja tulivat uskoon. Heidät kastettiin Kuopion Eelimissä 50-luvun alussa. Perheen tie johti Oulun ja Helsingin kautta Torontoon vuonna 1969. Vuoden kuluttua vanhempani muuttivat nuorimman

sisareni kanssa Vancouveriin, jossa isäni toimi joitakin vuosia Lepokodin johtajana. Sieltä he kuitenkin myöhemmin palasivat Torontoon.

Äiti on aina ollut periaatteen ihminen. Lapsena ollessamme se oli meille hyvin selvä – joskus mielestämme liiaksikin. Eräs hänen periaatteistaan oli ehdoton rehellisyys ja toisen omaisuuden kunnioitus. Muistan lapsena joutuneeni palauttamaan jonkun leikkikentältä löy-

Vasemmalta: Elvi Vilenius, Hannu Vilenius, Tellervo Rukkila ja Pirkko Kuusisto.

nut vihdoinkin saanut jotain tekemään, soi ovikello, ja sisään astui eräs tati, joka näki minut työssä. Kuulin, että hän oli toisillekin ihmetelty kiltteyttäni. Onneksi hän ei tiennyt kaikkea – asian toista puolta...

tämäni lelun samaan paikkaan, koska se ei ollut minun, ja sen omistaja varmaan etsisi sitä. Toinen periaate, jota äiti te- roitti oli, ettei saanut sanoa kenestäkään takana päin mitään, mitä ei voisi sanoa edessäkin päin henkilölle itselleen. Äiti myös halusi opettaa vastuuntuntoa ja luotettavuutta. Sen hän teki antamalla meille lapsille kullekin omat tehtäväme, jotka meidän tuli suorittaa. Joskus minusta tosin tuntui, että tytöt pääsivät helpommalla kuin minä, jonka osaksi tulivat kaikki ”raskaimmat” työt, kuten mattojen piiskaaminen ja pullataikinan vaivaaminen.. Minua kyllä onnisti siinä siten, että melkein aina, kun äiti oli mi-

Järjestimme äidin syntymäpäivä- juhlan äitienpäivänä, 13.5. Suomikodin juhlasalissa.

Paikalle tuli yli 100 talon asukasta, ystävä, tuttavaa, sukulaista ja uskonystävää juhlimaan kanssamme. Kaukaisemat vieraat olivat hänen veljensä Hannu Vilenius ja hänen vaimonsa Elvi Tukholmasta, veljenpoika Jarmo Wilenius Helsingistä, ja pojanpoika, Markus vaimonsa Alinan ja pikkuisen Armaksen kanssa Vancouverista.

Rakas Äiti, haluan todella sydäme- täni onnitella Sinua tämän suuren merkkipäiväsi johdosta. Saakoon Taivaan Isä siunata Sinua nyt ja kaikkina päivinäsi. Tiedän, että onnitteluihin yhtyvät myös miniäsi Sylvia, lastenlapsesi Markus ja Sarah perheineen, David ja Daniel Partanen, Sipa ja Reino Partanen, lasten- lastenlapsesi Joonas, Anniina ja Armas sekä sisaresi Hilka Suomessa, Kerttu Ruotsissa, Pirkko lähellä Torontoa ja Hannu Ruotsissa, heidän puolisonsa ja lapsensa perheineen ja muut ystävät ja tuttavat eri puolilla maailmaa..

POIKASI TAPIO

PS. ÄITINI HALUAA MYÖS VÄLITYKSELLÄNI KIITTÄÄ KAIKKIA TEITÄ, JOTKA OLETTE MUIS- TANEET HÄNTÄ HÄNEEN MERKKIPÄIVÄNÄÄN SIUNATEN TEITÄ KAIKKIA.

Verta käsissä...

Jälleen on Turkki ”päässyt” kansainväli- sen uutisoinnin kohteeksi ja siksi onkin vaikeaa kirjoittaa teille jälleen ”marttyy- reistä”, joitten verellä turkkilaiset tah- raavat kätensä. Kolme uskonveljeämme, joista yksi saksalainen perheen isä, mur- hattiin raa’asti Itä-Turkissa Malatyan kaupungissa. Poliisin saapuessa tapahtu- mapaikalle, löysivät he uhrit kädet ja ja- lat sidottuina tuoleihin kurkut aukiviil- lettyinä. Myös viisi nuorta turkkilaista miestä, jotka olivat teon tehneet, olivat vielä tapahtumapaikalla. Yksi heistä yritti pakoon hyppäämällä kolmannen kerroksen ikkunasta sillä seurauksella, että loukkasi itsensä sairaalakuuntoon. ”Montako marttyyriä Turkki vaatii en- nen suurta herätystä?” kysyy moni.

HANNU VAINION UUTISKIRJEESTÄ

Pohjois-Amerikan Suomalaisten Helluntaiseurakuntien Kesäkonferenssi

**SAALEM - kirkolla 2-5.8.2007
2570 Bayview Ave, Toronto, ON**

TERVETULOA KAIKKI SANAN SUURJUHLILLE!

Avajaisjuhla torstaina 2.8.07 klo.7:30pm
Komiteakokoukset torstaina alkaen klo.10:00
Vieraita Suomesta, USA:sta, Canadasta ja Intiasta.

**Majoitus ilmoittautuminen Saalem- kirkolle:
Puh: 416-222-2291
Email: waltertuokkola@rogers.com; pcorpela@gmail.com**

Finnish Pentecostal Churches of North America Summer Conference

**SAALEM Church August 2-5, 2007
2570 Bayview Ave., Toronto, ON**

WELCOME EVERYONE!

Opening service on Thursday Aug 2nd. at 7:30pm
Committee meetings begin on Thursday at 10:00am.
Visitors from Finland, USA, Canada and India

**For more information & housing contact Saalem Church:
Ph. 416-222-2291
Email: waltertuokkola@rogers.com; pcorpela@gmail.com**

Lapsenlapsi

Lapsenlapseni suloinen, ihana, toinen jo kaksi vuotta. Toinen vasta äskettäin syntynyt ja täynnä elämää uutta.

Toinen puhumaan opettelee ja osaa jo yhtä ja toista. Toinen kehdoms uinailee, ei tiedä ihmisten ihasteluista

Lapsenlastani suloista katselen, ihastun ilmettä somaa. Onhan hän verta ja libaani lapseni ikiomaa.

Tutut kasvojen piirteet muistuttavat oman lapseni lapsuusaikaa Sitä muistona kannan sydämessäin kuin kallista helminauhaa.

Minä käteni hiljaa ristiin liitän ja Taivaan Isää sinusta kiitän. Rukous harras nousee Jumalan luo, Lapsenlapseni elämään siunaus suo.

Kuin siivillä lentänyt aika on, vain muistot jaljellä enää. Nyt lapsenlapseni rinnalla saan yha rikasta elämää elää.

Erja Mononen.

Arvostettu Antin Auto

Terveisiä vaan sinne todistaja lehden toimitukseen Floridasta ja Houstonista. Olin Purasen Jorman kanssa viime viikonloppuna Houstonissa taideautojen American mestaruuskilpailuissa. Ne olivat maailman mestaruuskilpailut sekä suurin ja vanhin tällainen tapahtuma maailmassa. Sinne oli valittu 300 erikoisinta autoa, joista 281 osallistui kilpailuun. Kilpailuja tuli seuraamaan 250,000 maksanutta katselijaa, mikä myös oli ennätys. Me voitimme meidän Finnjetillä koko porukan! Antti Rahko

Mission Press Societyn Vuosikokous pidetään Torontossa 02.08.07 klo 10.00
 Toronton Saalem
 2570 Bayview Ave.
 Willowdale.ON

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church
 1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
 Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
 Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

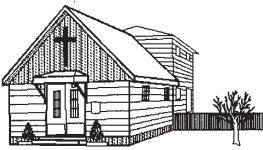
- Su • Yhteinen aamukokous, joka tulkataan klo 10:00
- Ti • Lähetyspiiri klo 14:00
- Ke • Lastenkerho Klo 18:00
- To • Raamattutunti Klo 19:00

Heijastin TV ohjelma Kaapelikanava 10. Maanantaina ja lauantaina klo. 9:00 ja Sunnuntaina klo.12:00
 Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 asemalla 95.5 FM
 Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church

P.O. Box 1017 199 Main Street
 South Porcupine, ON P0N 1H0
 Puh. (705) 235-5025
 Fax (705) 235-2655
 E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

- Su • klo 8:30 Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
- klo 11:00 Kuukauden toinen su. srk:n kokous
- klo 18:00 Hyvän Sanoman ilta
- Ke • klo 19:00 Sanan ja Rukouksen ilta

Huom! Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.

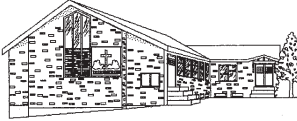
Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal Church

891 Peoples Rd.,
 Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383 • www.finnishchurch.com
 Pastori **Rudolph Hyvärinen** 705 253 8383

- Sunnuntaina: Klo 10:00 (English Service)
- Klo 11:30 (Finnish service)
- Keskiviikkoisin: Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
- Perjantaisin: Klo 19:30 Youth Meeting

Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!
 Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evangelista **Liisa Liedes**

163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
 Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
 Rukouskokoukset kodeissa.
 Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
 Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
 Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587
 Pastori **Marko Selkoma** (807) 767-6927
 2 Pastori **Petri Kosonen** (807) 767-0464
 Nuorisopastori **Pekka Perho**

- Su • klo 10:00 Aamukokous ja pyhäkoulu
- Sunday • 11:30 am Family Celebration & Sunday School
- Su • klo 18:00 Iltakokous joka toinen sunnuntai
- Ti • Ke • To • klo 11:00 Päivärukoushetki
- Ke • klo 19:00 Rukouskokous
- Thursday • 7:00 pm Bible study & Prayer meeting
- Friday • 7:00 pm Youth Meeting
- Radiolähetys Su • klo 7:00 ("HOT FM" 103,5 sekä 104,5 .)

****Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjamyynnissä!****
**** Sateena pisaroikoon minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.****
 Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen
 Helluntaiseurakunta

Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
 Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Pastori **Paavo Korpela** Puh. (416) 733-0854
 Pastori **Walter Tuokkola** Puh. (647) 406-0412
 Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

- Su • Aamukokous suomenkielinen klo 10.00
- English Service 11.30
- To • Sanan ja rukouksen ilta klo 19.30
- Pe • Nuorisoilta /Youth Meeting klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
 4388 Breton, Pierrefonds Quebec. H9H 3B2 (514)626-1820
 Puhelinhartaus 416 222-7474

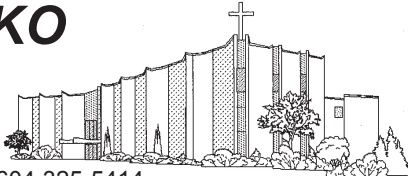
TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta
 Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
 Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414

Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori **Markku Vainio** **1 604 795-9994**

Pastori **Herman Blomerus** **604 451-4500**

- Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 10:00
- English service klo 11:30
- Ke • English Bible study at 7 PM
- To • Sana ja rukous klo 19:00
- Pe • Youth meeting and Cell at 7 PM

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO

Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
 Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E.

Calgary, Alberta T2A 5S2

403-248-9907

e-mail: heinikainen@shaw.ca

Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö **Sinikka Lukkarinen** Puh. (306) 696-2253
 Box 103, Broadview SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN

HELLUNTAISEURAKUNTA

KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.
 Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori **Hannu-Heikki Hyppönen**
 (561) 493-4127

kirkolle (561) 533-5716

Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

- Su • klo 10:00 Aamukokous, pyhäkoulu
- klo18:00 Hyvän Sanoman ilta
- To • klo 19:00 Sana ja rukous
- Pe • klo 19:00 Nuorten ilta
- Su • klo 9:00 Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset" asemalta WPBR 1340AM

Puhelinsana 24 t nrosta (561) 585-1110

North Toward Lapland

CONTINUED FROM PAGE 7

ter picture. Their behaviour reminded me of the deer that live back home. We took a break for lunch in a hunter's cabin, free to use as long as you kept it clean and re-supplied the firewood. The day ended by watching the boy's fish in the river, but unfortunately their catch wasn't enough for a good supper. That evening as I watched the evening news, I could hear Asta reading a bedtime story to young Mikko, it was about the first Easter.

"Why did they kill Jesus?" he asked.

"How was he able to rise again?" he continued. As I listened, I was so happy to hear

important it is to appreciate every moment of this life. Why we ought to be thankful, for had a bullet taken my father or for that matter, any one of our forefathers, we may never have known the light of day. Had it not been for some greater protecting power, the very life we have today, may never have happened.

Before we got to Muonio, a moose came out on the highway, just to say hello, and then quickly dash back into the woods, most likely hounded by mosquitoes, like we were if we stopped pedaling. In the evening we would slip bug nets over our hel-

Top: Grain field at 4 AM

Left: Timo at Tornio river picking wild blueberries

Bottom: Beautiful evening in central Finland

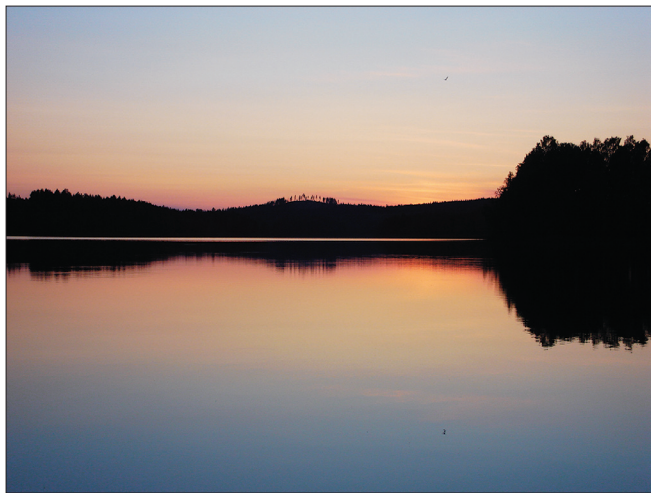

that Jesus still maintains interest all the way in such a far away place like this, in a modern well-to-do Finland.

The next day it was back on the road heading north, and this time, there was no head wind; what a great relief! We were above the Arctic Circle and I found it strange that there still were so many farms. How was this possible? But others had been abandoned, and the farm-houses were now turned into summer homes, and yet there were many new homes as well. Still along the Tornio River we could occasionally see tidy small villages on the Swedish side. At a church by the river, I walked around the cemetery and was amazed to find so many graves of young boys who had died in the last war, the same war in which my father had also fought defending their country from a foreign invasion. Dad had been wounded numerous times, the scars on his body were the only medals I ever remember seeing. It was viewing this cemetery that reminded me how life is a miracle for all of us that live today. How

met and pitch the tent up as fast as we could. That day, we made an impressive 120 kilometers.

In the morning we found ourselves near Yllästunturi, and just outside of town a couple of reindeer led us along the road to the local store, where the rest of the herd was hanging out waiting for it to open, or so it seemed. One older bull was actually reading through the window what was on sale at the time, or was he just admiring the reflection of his own magnificence? Friendly creatures, but they avoided eye contact. Were they practicing so that during the annual fall roundup they would be saying, "Don't pick me, don't pick me." We pedaled up the hill into the alpenes. There was a large modern ski

resort and from there we could get a good view of the countryside. Back down in the forest it was a newer, wilderness highway that led on to Kittilä. It was so strange feeling isolated and so far away from any civilization. That was until the phone rang. Strange place, this Lapland? I was still searching for that elusive old style "Lapinleuku" knife that my brother had wanted

back home in BC. Marjatta was more interested in the town, she was looking hard, trying to guess which buildings may have survived the war, for Marjatta's mother had been posted there. Much of it had been burned by the retreating Germans, including her mother's personal possessions. Grandma Kirsti had been posted there during the war attempting to introduce dairy cattle into the region.

For us modern day cyclists, our journey continued down along the Ounas -River toward Rovaniemi. There were so many beautiful spots that requested more appraisal, but by the next evening we had to make the train back to southern Finland. There were a couple of aunts that were in Savonlinna that I still wanted to visit before our vacation was over. A quick dip in the river at one swimming hole, and as we approached the capital city of Finnish Lapland, the traffic got busier and busier. Rovaniemi, the capital of Lapland, Finland, was just like any other large Finnish metropolis. What a relief it was to get on the train and doze on down to Tampere. The bike's odometer read 480 km, for five days riding, most of it above the Arctic Circle, yet it was much too short a trip when you go to such a far away place. Hopefully we can come back some day.

The long awaited cell phone call did finally come, Marjatta and I had a third grandson, who was named Jakson, and the message did come when we were on the road, but this time it was in a car coming out of Savonlinna.

There were also a few side trips we made on our bikes, such as the final bike ride from Malmi station back to Espoo. All in all, we managed to pedal 1200 kilometers in 14 days, and would you believe it, not one flat. There were so many more places in Finland we would have liked to visit, and so many more roads less traveled by, in a country that understands bicycles. But why is it, when things just get enjoyable, there never seems to be enough time?